

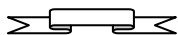
Výklad vize 120

MEKK [16.5.07 - 18:06]

KISMETE : nejdříve o čase, co jsem si právě připravil, a pak o tom pojmu „vesmírotvorném“

Zem-pozorovatel se pohybuje po vesmíru, to víme, posouvá se bod-pozorovatel „po trajektorii“ která se dá spustit do třírozměrného rastru-soustavy jakožto složky totožné s dimenzemi té veličiny pojmenované DELKA. DELKA má tedy tři dimenze (veličina pojmenovaná čas má také tři dimenze). Bod-Zem se po vesmíru tedy posouvá po délkové veličině, která se dá vhodným natočením soustavy promítnout do tří dimenzí d é l k o v ý c h . Mluvme nyní o natočení takovém, kdy pohyb bude v jedné dimenzi sledován nenulový a v druhých dvou nulový. Zem tedy se posouvá po dimenzi a ukrajuje intervaly...jak jsou velké ? ví to někdo ? A cítí pozorovatel na Zemi, že vesmírem se posouvá ? a že ukrajuje intervaly na délkové dimenzi ? Necítí, nepozoruje, ale u času to pozoruje ... podivné že ? Už mnoho debatujících prohlásilo, že si dovede představit pohyb „dopředu“ po délkové dimenzi i „dozadu“, ale nedovede si představit u času pohyb „dozadu“...jenže (?) Pohyb dopředu po délkové dimenzi může pozorovatel-pozemšťan vnímat pouze jako „přírůstek“ k už realizovanému posunu tj. ukrajování intervalů celé pozemské soustavy posunem po vesmíru, my to jen zdánlivě nevnímáme, ale víme o tom, že se posouváme a nedělá nám problémy si to domyslet, že ten posun „po délkové dimenzi“ je reálný (ač nevíme jak velké jsou ty intervaly, nemáme to k čemu vztáhnout)(* proto budeme volit soustavu základní tu kde je $c = 1/1$ čili kde jsou poměry intervalů jednotkové *) ; čili ty přírůstky (tj. naše pozemská měření paneláků a přehrad a posunu lodí) napíši jako přídavný posun intervalu „d“ +/- „delta d“ k tomu univerzálnímu pohybu ...my ovšem můžeme měřit a sledovat jen ty posuny +/- „delta d“ a ... a co u času ??, tam je to dokonce snazší, obdobně i když trochu jiné : my vnímáme „tok intervalů časových-tiky“ po vesmíru tím jak se Zem plouží vesmírem, ale jen z důvodů řádového posunutí o 8 řádů „citlivosti“ nevnímáme ony „+/- delta t“ (!) jsou tak neměřitelně malé, že ony přírůstky ke konstantnímu plynutí času neměříme a nesledujeme (sledujeme až když raketa v naší soustavě mění značně svou rychlost a čas na ní dilatuje). Takže když cítíme, že můžeme délky měřit „tam i zpět“ znamená to jen trochu měnit „tok pohybu“ tj. měnit velikost intervalů délkových pouze „dopředu“ (jsou pouze delší či kratší) po délkové dimenzi vesmírem ač pohyb „delta d“ byl mínusový-opačný. Totéž u času, pokud bychom přičítali k toku času plynutí času vesmírem „záporný čas s obrácenou šipkou“ byl by to pouze onen „delta t“ přídavek/úbytek a při součtu by to bylo pouze zpomalení celkového toku času v jedné a téže šipce stejné a stejné. Podobně nepozorujeme, že by posun bodu-hmotného po délkové dimenzi vykazoval celkový součet „d“ + „delta d“ zápornou hodnotu. Totéž u času k toku „t“ se přičítá +/- „delta t“ a nikdy z toho nevzejde obrácená šipka směru odvíjení/ukrajování intervalů času. -----

ČAS je veličina vesmírotvorná jednoduše proto, že bez ní by vesmír neexistoval (vesmír je „směs“ časoprostoru a hmoty) jako by neexistoval vesmír rovněž bez veličiny pojmenované DELKA (která má dimenze = která realizuje se do dimenzí). ČAS spolu s DELKOU jsou vesmírotvorné tím, že „vyrábí hmotu“ křivením svých dimenzí do polí a vlnobalíčků a taková „směs“ se pak pojmenuje „vesmír“ v němž probíhá další zesložitování stavů dvou veličin (pomocí kroucení/křivení dimenzí) délka a čas... ...; rozdíl mezi pojmy časoprostor a vesmír je ten, že časoprostor ve stavu nekřivém je „holý bezhmotový stav“ dvou veličin ; a provede-li časoprostor se sebou samým křivení, a to a) globální malé – pole a b) lokální bizarní – vlnobalíčky = hmota, pak se tento stav nazývá vesmír ...vesmír je tedy pojem/pojmenování „směs časoprostoru a hmoty“ ... nic nového pod sluncem, jen se pokouším precizovat svůj pohled na přírodu.

Výklad vize 121

Dušan Streit : Tady bych Ti chtěl vysvětlit podstatu rozdílů těch našich pohledů. Ty máš 3 prostorové rozměry, já 3n rozměrů. Když připustíš rekurzi v měřítku (do hloubky k vyššímu rozlišení), není to na žádnou hádku, spíš já jsem větší puntičkář ohledně lokalizace. Pokud se týká času, Ty máš 3 rozměry, protože je přiřazuješ v každém prostorovém směru. Můj čas, ačkoliv má 1 dimenzi, také působí **ve všech směrech!** Teď se opravdu řádně zamysli, než bys nesouhlasil: Uvědom si, že když k jednorozměrné přímce přidáme další dimenzi, ona ji obaluje ve všech směrech roviny! Ve všech směrech mohu tu jednorozměrnou křivku umístit do roviny. A všimni si, že dokonce nejen ve směrech kolmých. Když budu mít dvourozměrnou rovinu a přidám další dimenzi, můžu ji tam naskládat všemi možnými způsoby. Ta 3. dimenze obaluje a prostupuje ty dvě zbývající. A tak je to i z časem. On obaluje a prostupuje prostor **ve všech směrech**. Už jsi pochopil, že plochá dimenze, kterou je pro mě čas, není placatá, ale naopak **ve všech směrech nekonečně rozlehlá**. Uvědom si, že k tomu, co vyvozuješ, Ti stačí dimenze času jediná, a pokryješ jí kartézské souřadnice! I tak se čas táhne celým vesmírem – obaluje a prostupuje jej. Že prostupuje je jasné, že obaluje je způsobeno tím, že prostor v mém pojetí je kladně zakřivený, a tak je vnořen v nekonečném plochém čase. Chápeš?

Moje reakce : Je fakt, že expresionistických (expresivních je asi více české) výrazů ve tvých výkladech ubylo..., ale ještě tam některé přerůstají (čas se táhne.... čas obaluje čas pokrývá....čas prostupuje...čas expanduje ...).

Upřesnil bych něco : Jednak i ty si zahleděn do svých vizí a jiné vidíš jen z rychlíku. Mockerát jsem ti psal, že i já mám ve své hypotéze n-dimenzí délkových a n-dimenzí časových. Naprosto to opomíjíš. Pouze při výkladu-dialogu který vedeme ho zjednoduší používáním 3D délkových (občas připomenu že další délkové dimenzu jsou „zabudovány ve hmotě“ a že já je ty nad 3D jako nekompaktifikované ve „volném časoprostoru“ (je zakřiven ale né sbalen) nevidím ... Takže opomíjíš, nevnímáš co říkám. Totéž s tím časem : já mám nejen 3D časové, ale n-dimenzí časových a ty nad 3D jsou „zvlbnalíčkované“ do hmoty – stavy s více dimenzemi jsou pouze ve hmotě.

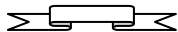
Zadruhé : pouze proto, že člověk vnímá dobře a snadno pohyb po dráze, po JEDNE dráze, po trajektorii tak, že jí umí rozložit do tří složek rastru, soustavy kartézské, tak jen proto „věříme“ na třídimenzionální prostor ? a jen proto, že u času totéž nevidíme, necítíme, nevnímáme tak jen proto „nevěříme“, nechceme pochopit, že i čas, i posun-pohyb po vesmíru a jeho „časové trajektorii“ můžeme také rozložit do tří složek, do tří dimenzí toho času ? Můžeme a lze to...jenže jenže z neznámého mě důvodu jsou ty tři složky-dimenze času tak natočeny, že průmět toku času po časové trajektorii do těch tří složek dávají na každé složce stejný interval, tok-odvíjení intervalů. ... ale ... cokdyž je to stejné i s délkou, cokdyž i pohyb Země po trajektorii vesmírem je takový, že my nemusíme natáčet soustavu 3D a že vždy spustíme z trajektorii putování Země na tři složky rastru hodnoty a ony jsou také stále stejné ???? cokdyž nejde ani pootáčet tou soustavou „vlastní“ aby pohyb bodu-Zem byl na každé dimenzi jinak dlouhý ??? Možná je stejně dlouhý, jen to nevidíme, NEVNIMÁME, jen to nemáme s čím poměřit ... ale u času to VNIMÁME, že je tok-odvíjení nějaké...a že ho lze spustit do složek to nevnímáme protože vždy v každé složce je délka intervalu časového stále stejná... proč ovšem má nějaký důvod...důvod z vesmíru.... a důvod pojící se s hmotností Země v poměru k hmotnosti veškeré hmoty ...atd. někde důvod je. Ale jak říkám ta záhada je totožní i pro pohyb po délkové dimenzi – je stejná do všech tří složek...dokonce je to porovnatelné i s pozorováním vesmíru jako celku, že ho pozorujeme že se vzdaluje do tří dimenzí stejně – koule. Cokdyž se vesmír rozpíná do jedné dimenze jinak než do druhých dvou ? a my to přitom nepozorujeme ?

Toto téma je velmi zajímavé a je nutno nad ním dost hloubat, protože ho páni fyzici zanedbávají.

.-.-.-

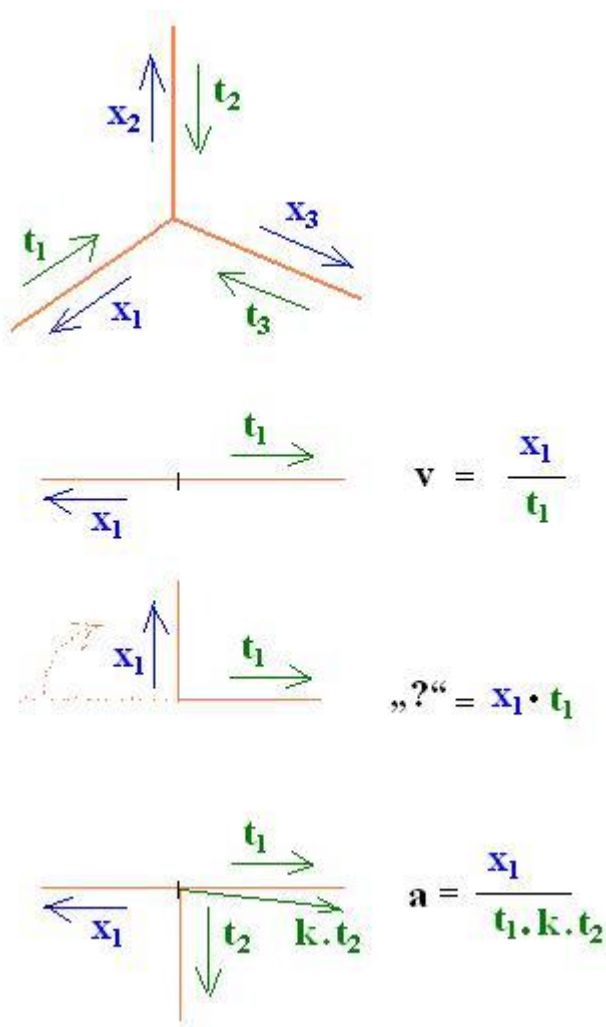
Dokonce je možné, že s ohledem na veličinu >délka< se vesmír (pro hmotného pozorovatele) rozpíná do všech tří dimenzí stejně – koule, (tj. i Zem putuje po třech dimenzích délkových po stejných intervalech – spuštěn posun bodu do rastru tří os.), **ale to tří časových dimenzí se rozpíná vesmír do**

dvou stejně (stejné intervaly – ty nevnímáme, jsou jednotkové shodné s intervaly co používá světlo) a do třetí dimenze jinak (jiné intervaly, kratší, nejednotkové) – tj. paraboloid
 “paraboloid časový“ budou-li osy označeny „t“ tedy $t_1 ; t_2 ; t_3$

Výklad vize 122

Poslal jsem D.Streitovi tento obrázek

a Dušan odpověděl : **Nechápu, proč je v obrázku délka a čas znázorněna protisměrně. ?**
 Takže jsem mu to vysvětlil :

No já vím, že to nechápeš a nemůžeš, protože vím, že nechápeš mé texty a v nich mé vize. Trošku si do tebe rýpnu. Jdi do školy do 6 A a tam si otevři učebnici geometrie ... přemýšlej sám : kdy získáš např. čtverec-plochu? - m^2 ?, když úsečku násobíš úsečkou a kdy se úsečky násobí ?, když jsou na sebe kolmé, néééé ??? Dyť to z obrázku vidíš nééé (pouze náááhodou tam nejsou označeny osy písmenkama x, y, z a jsou označeny $x_1 ; x_2 ; x_3 \rightarrow$ jeden rastr pro tři délkové dimenze od veličiny DELKA ...a druhý osový rastr třídimenzionální časový „vnořený“ $t_1 ; t_2 ; t_3$ do toho prvního rastru délkového s opačnými šipkami), vidíš, že násobení se geometricky „udělá“ kolmými úsečkami a dělení se udělá polopřímkami v poloze 180° čili splývají, jenže.... jenže náš čas je „antidélka“ (v kontravesmíru) a délka je „antičas“ (v kontravesmíru) ... proto ty šipky opačné.... jsou to dva rastry tři os „v sobě“. ((dokonce šipky mohou i representovat ono rozpínání prostoru tj. >natahování< délkových úseček

pohledem „z bodu-úsečky ven“ ; a u času naopak stále zkracování intervalů časových – čímž se do jmenovatele rychlosti „v“ dostává stále větší číslo, neb se těch menších a menších úseček do jmenovatele vejde víc a víc (v porovnání s jednotkou) ...; proto se vééé rychlost bodu-Zem od Třesku zpomaluje (jmenovatel roste) (a časoprostor se víc a víc vlní-křiví) nééé jak fyzika říká >Guthovou inflací<, já věřím na jinou scénérii, tj. na exponenciální sestup velikostí intervalů od Třesku, tj. že jejich stejné úsečky na křivce se „do osy rastrové“ promítají jako stále kratší a kratší úsečky čili „jakoby čas zrychluje“ (((šak taky v Paříži čas od času musí přidávat do odtíkaných roků, dní a hodin... jednu sekundu navíc, aby se „spravilo“ to nerovnoměrné, nekonstantní tempo, z r y c h l u j í c í se čas.)))

A jak vidíš u obrázku je a může být zrychlení „vyrobena“ z různých temp, z různých chodů odvíjení časů tj. takto : $a = x_1/t_2.t_3 \dots$ to jen fyzikové píší $a = x_1/t_1.t_1$ přičemž klidně může být :

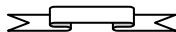
$t_1 . t_1 = t_2 . t_3 = t_1 .kt_2 \dots$ atd. ; zrychlení na raketě má >jedeno tempo času< „domácí“ t_1 ze základny nedilatované a druhé tempo t_2 „pro zrychlení“ už dilatované tj. $t_1 \neq t_2$; proč by to mělo být zakázané ?? ; a proč by mělo být zrychlení vyrobeno POUZE ze dvou stejných temp časů ?? (((ono a-zrychlení je vyrobeno ze dvou stejných temp času – t_1 , ale jedna soustava t_1 je ta domácí při odletu rakety ze soustavy v níž byla rychlost nulová a druhé téé t_1 je už ze soustavy pootočené a proto má hodnotu t_2 z pozorovacího výroku domácího pozorovatele znova : domácí tééé je t_1 na raketě je také t_1 ale pro pozorovatele domácího je na raketě dilatace a tedy domácí pozorovatel vidí t_2 , proto $a = x_1/t_1.t_2$ z pohledu domácího pozorovatele))) .

Kapííísto ??

20.05.2007 v 23:45h

ahoj ... a moc mi nenadávej.

Josef

Výklad vize 123

EGONE : Otevřel jsem si článek tvého odkazu

<http://www.gnosis9.net/view.php?cislocianku=2004060010> ; pojednává o názorech a úvahách a vizích Aspecta a spol.

Hned úvodní pasáž toho článku vezmu ke svému logickému rozboru a to vsuvkami do jeho textu **modře**

.....
Aspect a jeho tým přišli na to, co to je „přišli“ ???, já také *přišel* na svou HDV. ... že za jistých okolností !!!!! jaké to jsou OKOLNOSTI ? jsou subatomární částice, např. elektrony, schopny okamžitě komunikovat mezi sebou navzájem a to bez ohledu na vzdálenost, která je odděluje. A nyní moje úvaha. Už fyzikové naznačili, že i časoprostor lze kvantovat, tedy i veličinu čas lze kvantovat a i veličinu délku. Pak ale musí být „délka“ i „čas“ něco nefluidního a...a skutečně ač je to k nevíře a rozum nad tím zůstává stát, měla by být „dimenze délková“ i „dimenze časová“ n ě j a k ý m špagátkem ... přestože nehmatatelným. Neb hmatatelná je jen hmota. Pripustíme-li, že čas má dimenze a délka má dimenze a že ony jsou „špagátkem artefaktovým neuchopitelným-nehmotným“, ale jsou (!)...((přímka je prý také sled bodů nehmotných, že))...tak budou-li dimenze délkové i časové „neuchopitelnými nehmotnými špagátkami“, pak ... pak si na tom špagátku představ „uzlíky-smyčky“ třebaš námořnické uzlíky vzdálené o konečnou vzdálenost (později sem postnu ukázkou) . Ona dimenze – špagátek je nekonečně dlouhá, ale mezi uzlíky kdekoliv od sebe vzdálenými o konečnou vzdálenost, např. jak to říká Aspect 10 miliard kilometrů, tak když cukneš tím špagátkem tak je-li nehmotný tak neplatí žádná elasticita, žádná pružnost tu není a tak „informace“ o cuknutí “”“”se projevív“”“” (co to je „se projevív“ řeknu za moment))

mezi těmi dvěma uzlíky „okamžitě“. Totiž ten špagát se dvěma uzlíky je „pozorován“ (!) jinou soustavou jiným špagátem ; a ten „vidí“ to cuknutí, ten snímá-pozoruje cuknutí do své průmětny a to „okamžitě“ (!) Zde nejde o pohyb hmoty, tedy o rychlost (a tedy o rychlost malou vééé či cééé) zde jde o „snímek“-porovnání cuknutí-pohybu dimenze délkové do jiné dimenze bez uzlíků jež je „v klidu“. Proto, budou-li na dimenzi (tedy na několika dimenzích délkových i časových dohromady) dva elektrony jakožto VLNOBALICKY – námořnické uzlíky z více dimenzí) i sférického provedení), pak je to stejné to cuknutí těch vlnobalíčků mezi sebou a nejedná se defakto o žádnou „rychlost“ a ani o informaci. Proč ? Informace je zřejmě jen „vzkaz“ o změně, vzkaz podávající změnu „tvaru vlnobalíčku“ a chování vlnobalíčku v časoprostoru ... a tu změnu „někde – někoho“ snímá, snímá jiná soustava ... a aby jí mohla snímat (informaci změn), tak už právě tu nastane rychlost p ř e d á v á n í změny... vlnobalíček-uzlík který se po dimenzi „váli-převaluje do pozorovatelné – to už je rychlost. Zde se už jedná o je p ř e d á v á n í informace, ale kousek vejš ve výkladu co sem psal, to nebylo „předávání“ informace ze soustavy špagátu s uzlema do špagátu bez uzlů, ale o porovnávání „cukance“ Je lhostejné, zda je od sebe dělí 10 centimetrů nebo 10 miliard kilometrů.

Zdá se, že si každá částice uvědomuje, co dělají ty ostatní. Ne, slovííčko „uvědomuje si ona“ je až moc personifikující... já když řeknu personifikaci-abstraktum slovííčko „špagátek je to k smíchu, ale když někdo jiný řekne, že částice si uvědomuje...k smíchu to není ...ač víme že částice „vědomí“ nemá. Prostě je to nadsázka-ilustrace-spodoba-abstraktní přirovnání a tak to vše musíme brát a chápat chceme-li v lidské řeči něco popsat. Problémem této hypotézy je porušení Einsteinova postulátu, popsal jsem vizi výše tak, že to není v rozporu s Einsteinem. podle něhož se žádná informace nemůže šířit rychleji, O.K. informace nemůže, jistě, protože informace je „předávání obrázků o změně“ a tím „obrázkem“ je vlnobalíček se svým speciálním provedením „zavlnění geometrickým“ a parametry než jaká je absolutní rychlost, tedy rychlost světla ve vakuu. Pohyb přesahující rychlost světla by měl mít stejné důsledky jako kdyby překonal časovou bariéru. Vysvětlil jsem co je pohyb po dimenzi (váže se na rychlost) a co je „snímek“ = porovnání změny na jedné dimenzi do jiné dimenze – průmětny – pozorovatelné, která vyhodnocuje. Tento děsivý fakt byl příčinou toho, že se někteří fyzici pokusili sestavit propracované teorie, na papíře, bez experimentu aby jiným způsobem uspokojivě vysvětlili Aspectův objev. To umím jí pro svou HDV taky... Ovšem někteří jednotlivci se nezdráhali prezentovat podstatně radikálnější vysvětlení.

Například David Bohm z Londýnské univerzity se na základě Aspectova objevu domnívá, že objektivní realita neexistuje, zdání kompaktního vesmíru je v podstatě pouhým preludem - obrovským a okázale detailním hologramem. Jde o to rozhodnout správně zda vesmír existuje mimo naše vědomí, tedy když nežijeme (před narozením a po smrti) zda vesmír existuje i pak. Zřejmě ano. Dokazuje to naše vědomí. Nevědomí dokazuje že neexistuje.

Pokud chceme pochopit, proč Bohm došel k takto překvapujícímu závěru, musíme si nejdříve krátce vysvětlit, co je hologram. Hologram je trojrozměrná fotografie, vytvořená prostřednictvím laseru. Proces vzniku hologramu začíná vystřelením laserového paprsku rozděleného při průchodu skrz polopropustné zrcadlo. Snímaný objekt se nejdříve vystaví expozici prvního laserového paprsku, tento paprsek se odrazí od objektu a vzápětí se střetne s tím druhým, čímž vznikne výsledný interferenční vzorec, který je zachycený na film. Po vyvolání se na filmu objeví nesmyslná spleť světlých a tmavých čar. Jakmile je však vyvolaný film osvětlen jiným laserem, dostaneme trojrozměrný obraz původního objektu. Trojrozměrnost takového obrazu není jedinou pozoruhodnou vlastností hologramu. Jestliže je například hologram růže rozdělen na dvě poloviny a osvětlen laserem, každá polovina bude stále obsahovat celý obraz růže. A pokud tyto poloviny znovu rozdělíme, každá z jednotlivých částí filmu bude vždy obsahovat menší, ale nedotčenou verzi původního obrazu. Na rozdíl od normální fotografie každá část hologramu obsahuje veškeré informace o celém obrazu.

"Celek v každé části" - tato přirozená vlastnost každého hologramu nám umožňuje úplně nový pohled na porozumění organizaci a řádu života. Po téměř celou svou historii se západní věda nedokázala zbavit předsudku, že nejlepší cestou k pochopení fyzikálních projevů (žáby i atomu) je rozpitvat je na kousky a studovat jejich příslušné části. Proč by to měl být předsudek ? a proč špatný. ? Fragmentace hmotových struktur sice není jediná a tím vyčerpávající cesta k poznání p r o c e s ů a dějů které se realizují ve vesmíru pomocí hmoty a časoprostoru vzájemnými interakcemi, ale proč by to měl být špatný postup i když není úplný, vyčerpávající možností – cestou k pochopení procesů.

Fenomén hologramu svědčí o tom, že k některým otázkám ve vesmíru takto přistupovat nemůžeme. Pokud nějaký objekt rozkládáme holograficky, nedostaneme části, ale pouze menší celky. Tento princip motivoval Davida Bohma k odlišnému pochopení Aspectova objevu. Bohm věří, že příčina vzájemné interakce mezi různě vzdálenými subatomárními částicemi nespočívá v jakémisi záhadném transferu signálů mezi nimi, ale ve faktu, že jejich oddělenost je iluzí. Ano. Moje interpretace je s tímto názorem v souladu. Moje interpretace říká, že dimenze veličiny ač sama je nehmotným artefaktem je jakýmsi „špagátkem“ ... a na něm se dělají uzlíky, anebo vlnobalíček je „uzlík z více dimenzí-špagátků“.

(((GENOME : slovíčko "špagát" je jen slovní pomůcka, pochop. Já jasně řekl, že dimenze (jako špagát) je nehmotná... takže je-li onen špagát nehmotný a je-li jako pomůcka pro dimenzi, tak to tak přesně chápej. Je to slovní pomůcka ... podobně jako černá díra není "díra" ... je to slovní pomůcka.)))

(((GENOM : směješ se tu výrazu "špagát" . Námitka : v mé úvaze bylo 2x "pokud". Jedno pokud bylo na to "pokud budeme vnímat dimenzi veličiny "jako" špagát ... a druhé pokud bylo že elementární částice bude vlnobalíček-uzlík na dimenzi nebo uzlík na více dimenzích. Takže to byly dvě "pokud".

Nyní k tomu smíchu tvému. Určitě si se ve škole učil co je to přímka. A pochopil si jí ? Asi ano, ale zeptám se tě "z čeho ta přímka je" ??????? ...z bodů ...a z čeho jsou ty body ?.... takže ta přímka je nehmotné fluidum, cooooo ??? Přímce "z ničeho" se nepodivuješ, ale mému přirovnání veličinové dimenze ke "špagátku" se podivuješ ? Proč ? Přemýšlej a nebuď ukvapený ve výrocih.)))

Takže to co říká Bohm je v souladu s tím jak důvod vysvětlují já : signál z místa kde je elektron-vlnobalíček do místa 10 miliard km vzdáleného kde je jiný elektron-vlnobalíček, tak signál je informace o změně stavu a ta se „dodává“ pomocí tvaru-stavu jiného vlnobalíčku (přenašeče) a ten nemůže informaci-signál přenášet rychleji než je ceeéčko. Ale oba elektrony jsou „na špagátu“ a jsou-li dokonce spřažené původem vzniku, tak oddělení nejsou a změní-li jeden vlnobalíček svůj tvar „na špagátu“ tak podle nějakých předem-pravidel musí změnit tvar vlnobalíčku jeho partner, který je také na stejných „špagátech“ – to není přenos signálu ceeéčkem. Lze to pozorovat do „sousední souřadné soustavy „sejmutím“ „otiskem“, nikoliv zasláním signálu tedy zasláním intermediální vlny-vlnobalíčku. Dále argumentuje názorem, že od určité hlubší úrovně reality přestávají být částice individuálními entitami a zastupují spíše svou jednotnou podstatu. Jistě. Ta „hlubší úroveň“ r e a l i t y znamená, že entita tj. elementární částice anebo shluk-propojení elementárních částic je propojením vln-vlnobalíčků „vyrobených“ z dimenzí veličin délka a čas a „na dimenzích“. To je ta jednotná podstata.

Pro lepší pochopení toho, co má na mysli, předkládá Bohm následující příklad:

Představme si akvárium s rybou. Představme si také, že se nemůžeme na akvárium dívat bezprostředně a to, co se v něm odehrává, nám zprostředkovávají dvě televizní kamery. První sleduje akvárium čelně, druhá z profilu. Budeme-li pozorovat souběžně oba monitory, vyjdeme zřejmě z předpokladu, že ryba na jedné i na druhé obrazovce jsou navzájem oddělené entity. Konec konců, protože jsou kamery nastaveny pod různými úhly, budou i výsledné obrazy do jisté míry různé. Setrváme-li však v pozorování obou ryb současně, brzy si uvědomíme, že mezi nimi existuje zřejmá spojitost. Když se otočí jedna, ta druhá učiní také trochu odlišnou ale odpovídající otočku. Když jedna směřuje dopředu, druhá vždy směřuje ke straně. Pokud zůstaneme v nevědomosti o skutečné situaci, můžeme se dopracovat až k teorii, že první ryba musí být v přímém spojení s tou druhou, přestože je to ve skutečnosti úplně jinak.

A o to podle Bohma jde i mezi subatomárními částicemi v Aspectově experimentu. Domnělá, nadsvětelně rychlá komunikace mezi částicemi ve skutečnosti pouze naznačuje, že existuje i mnohem hlubší a kompaktnější úroveň reality, která je před námi zdánlivě utajena. Moje vize „personifikace“ vlastně jinak : abstraktní „zhmotnění“ mass-dimenze na „špagátek“ je dobrá pomůcka představ pro vlnobalíčkování. Tato realita přesahující náš běžný svět je v analogii s výše uvedeným popisem akvária. Objekty jako subatomární částice vnímáme vzájemně oddělené, protože jsme svědky pouze části jejich reality. O.K. Vnímáme tu realitu, až tu realitu, která už se projevuje „hmotně“, a v tomto stavu má ta realita (realita hmotových „kvantíků-vlnobalíčků“) hmotové vlastnosti tj. náboj, spin, a další kvantová čísla a další vlastnosti při svých vzájemných pozicích. Vlnobalíčky z původně „nesledovaných“ špagátků dimenzí veličin pak v podobě , opakují v podobě entit = vlnobalíčků což je už podoba hmotová

mají své vlastnosti reálně vnímané. Ale to že jsou „vyrobeny“ z nehmotných artefaktů – dimenzí veličiny, to je realita nevnímaná. Použiji větu z článku : ano, částice hmotové – oddělené to vlnobalíčky vnímáme jako část reality (tu část kterou vnímá člověk-hmota) která má hmotové vlastnosti. Každé geometrické uspořádání struktur vlnobalíčku se projevuje vlastnostmi . Tyto částice však od sebe nejsou odděleny, jsou „na špagátu dimenzí“ manifestují pouze hlubší základní jednotu, nedělitelnou stejně jako hologram a uvedený příklad růže. Jelikož všechno v této fyzické realitě je složeno z podobných "vzorů", je zřejmé, že vesmír sám o sobě je také projekce, neboli hologram. Projekce je asi kooperace „snímání ze soustavy do soustavy, ale pomocí dodávky informace a tu zprostředkovává foton nebo jiná intermediální částice a ta už musí ctít rychlost přenosu sebe „po dimenzi“ a to max. céééčkem. Kromě své fantomové přirozenosti má toto pojetí vesmíru i další překvapující důsledky. Protože oddělenost subatomárních částic je pouhou iluzí, znamená to, že hlubší úrovně reality vesmíru se navzájem prolínají.Je to v souladu a v kooperaci s mými představami jak je líčím. Elektrony atomu uhlíku v lidském mozku jsou spojeny se subatomárními částicemi, které obsahuje každý losos, který plave, každé srdce, které tluče a každá hvězda, která září na nebi. Vše proniká vše Kdyby veškeré elektrony a další částice byly „vhozeny“ do vesmíru, do časoprostoru a byly z něčeho jiného než je „postaven sám časoprostor“ tak by to byly samostatné entity, jenže i ty entity i ten časoprostor jsou „stejná věc“ v různých geom-tvarových uspořádáních a tak proto jsou >propojeny<. a ačkoli lidé mohou kategorizovat, přihrádkovat a dále členit různé fenomény ve vesmíru, veškerá rozdělení jsou umělá a celá příroda je souvislou pavučinou. Rozdělení „téhož“ na (na stavy) časoprostor (stav) a hmotu (stav) je „umělé“ ale přesto lze „přihrádkovat“ proto, že „křivením, vlněním a vlnobalíčkováním“ dimenzí časoprostoru se provádí „kvantování“ tj. „uzlíkování“ tj. výroba vlnobalíčků, které mají vlastnosti hmotové a proto je lze třídit kategorizovat a přihrádkovat...přesto jsou všechny sestrojeny „ze dvou veličin“ DELKA a ČAS. Křivení dimenzí je důvodem a původcem „kvantování“ tedy vyrábění „lokálních zmuchlanečků“... křivení tj. i vlnění je způsobem kvantování i v tom smyslu, že křivé stavy, vlnu promítáme do pozorovatelné, která má o jednu dimenzi méně...pozorovatel na průmětně (průmětně o n-1 -> en mínus jedna dimenze) pozoruje kvantování.

V holografickém vesmíru nelze čas a prostor nahlížet jako fundamentální veličiny. ??? Termíny jakým je pozice, selhávají ve vesmíru, kde není nic opravdu oddělené od toho ostatního, kde čas a třírozměrný prostor jsou podobně jako obraz ryby na monitoru jenom projekcí tohoto hlubšího řádu. Ve své hlubší úrovni je realita jakýmsi typem superhologramu, ve kterém minulost, přítomnost a budoucnost existují současně. Jiný pohled a jiná úvaha by to popsala takto : jednoduše řečeno „čas“ je veličina, která má dimenze (ona dimenze je „nehmotný špagátek“). A čas „běží“ až poté co „předmět“ (i nehmotný bod) se po dimenzi posouvá, ukrajuje intervaly časové.((relativně a špatně lze říci, že předmět „stojí“ ve vesmíru a „skrz něj se posouvá“ časová dimenze ... to pozorujeme kolem nás venku na sídlišti)). Pokud chce autor superhologramu sloučit minulost, přítomnost a budoucnost, pak naopak je „sloučit“ (něco jako anihilace) do plochého nezvlněného a nezakřiveného rastru-soustavy a tím vymizí veškeré hmotové útvary ; vesmír nabude podobu „před Třeskem“. To znamená, že s vhodnými nástroji může být někdy možné dosáhnout superholografické úrovně reality a získat výjevy nikoliv, získá se stav časoprostoru naprosto hladného bez hmoty a bez polí, ve kterém čas neplyne a prostor se nerozpíná. z dlouho zapomenuté minulosti.

Problematika superhologramu před nás staví ještě další nezodpovězenou otázku. Superhologram jakožto matrice (matrix) umožňuje vznik a existenci všeho ve vesmíru a obsahuje všechny subatomární částice, jak ty, které byli, tak i ty, které teprve budou. Tento matrix je ovšem plochým Eukleidovským časoprostorem v němž mohou nastat (a také nastaly v našem vývojovém vesmíru) vývojové stavy hmotových struktur při „křivení“ času a prostoru. Je zdrojem každého hmotného nebo energetického stvoření : Prostých sněhových vloček i kvasarů, velryb i paprsků gamma. Může být označen za jistý druh kosmického skladiště "všeho, co jest".Matrix ve smyslu snahy autora je kinoplátno (časoprostor nezakřivený ve stavu 3+3D) na kterém se může a bude promítat film jakýkoliv...plátno je schopno ze sebe vydat různé stavy dějů a tvorby hmoty, interakcí. Ano, časoprostor prázdný tj. totálně nezakřivený je „rastrem=matrixem“ ve kterém mohou nastávat vlny, bizarní křivení, vlnobalíčky a jejich děje-propojování a interakční změny. – to je náš vesmír.

Ačkoli Bohm připouští, že zatím neznáme žádný způsob, jak zjistit, co všechno v sobě superhologram obsahuje, odvažuje se tvrdit, že nemáme žádný důvod k předpokladu, že neobsahuje ještě víc. Superhologram v sobě neobsahuje nic, je „anihilačním stavem“ všech možností které nastaly a nastanou.

Jinými slovy říká, že superholografická úroveň reality může být jen pouhým stupněm dosaženého vnímání, za kterým se nachází "další vývoj bez konce". V každé době (s libovolnou úrovní zhotovení vesmírných struktur) lze superholografický stav anulovat-anihlovat do plochosti 3+3D, do matrixu.

Bohm není jediným vědcem, který předložil důkazy ??? důkazy ???o tom, že vesmír je hologram. Standfordský neurofyziolog Karl Pribram se nezávisle na Bohmovi zabýval výzkumem mozku a rovněž dospěl k přesvědčení o holografické podstatě reality. Pribram skončil u holografického modelu při hloubání nad otázkou, jak a kde je v mozku uložena paměť a vzpomínky...a vědomí. Myslím, že vědomí je další soustava která umožní projekci stavů předešlých. Vysvětlím to. Vesmír začal stavem nevím jakým, ale já vyprávění začnu stavem 3+3D těsně před Třeskem tj. tím „matrixem“ tedy je to stav časoprostoru euklidovské ploché soustavy v níž není hmota ani pole. Pak přijdou „do této soustavy-rastru“ stavy křivé téhož časoprostoru...nastává posloupnost stavů křivení časoprostoru, ale nutnost si to představovat jako „nabíhání, vkládání“ nového stavu křivého časoprostoru do předchozího stavu téhož časoprostoru...čili těch časoprostoru parametrizovaných křivením je nekonečně mnoho, jsou „v sobě“ lze je řadit do posloupnosti. Čili každý vývojový krok v realizaci nového stavu hmoty (což je i tak sám složitý stav časoprostoru) je vývojovým krokem *soustav časoprostorů ... jeden časoprostor je vnořován do jiného časoprostoru* s jinými parametry křivení, je to soustava soustav. Takže pak vědomí je/nastane když „všechny“ stavy předešlé, (vývojově realizované do klonů) všechny soustavy předešlé „vplují-vkročí“ do další soustavy, složité parametricky (je to „chvějící se“ časoprostor) v níž probíhají interakce vědomí. Neumím to říci. Myslím že vědomí je prostě další velmi složitá soustava časoprostoru v posloupnosti stavů, které vesmír už zrealizoval. Dám-li na patologický stůl mozek mrtvého člověka, je v něm DNA (ještě) neporušená a přesto už tento mozek není „v hladině“ (a ta hladina je onen superstav časoprostorový) již říkáme vědomí. Mozek a jeho DNA a další hmotové kombinace „nepracují ve vyšší soustavě časoprostorové“ kde se vědomí realizuje. Po desetiletí trvajících výzkumech konstatoval, že paměť není omezena na určitou oblast, ale je rozptýlena po celém mozku.O.K. je v „nejvyšší soustavě n+n dimenzí časoprostorové“

V roce 1920 provedl mozkový specialista Karl Lashley zásadní experimenty, z nichž vyplynulo, že nezávisle na tom, která část mozku krysy byla odstraněna, krysa nezapomněla, jak vykonat množství úkolů, které se naučila před operací. Vysvětlit toto podivné ukládání paměti v mozku nebyl tehdy nikdo schopen vysvětlit. To umožňuje pouze princip "celku ukrytého v každé své části". Každá část „z celku“ je vnořena do nejvyššího stavu-soustavy (s nejsložitějšími parametry křivosti) časoprostorové ...

Teprve v roce 1960 se Pribram seznámil s holografickým modelem a uvědomil si, že objevil navrhl a né objevil ...vysvětlení, které vědci tak usilovně hledali. Pribram se domnívá, že vzpomínky nejsou zakódovány v neuronech, nebo malých seskupeních neuronů, nýbrž ve vzorcích nervových impulsů, které protínají mozek skrz na skrz stejně, jako světlo laseru interferuje celou plochu filmu, na němž je uložen holografický obraz. Mozek se všemi strukturami hmoty (každá má svou časoprostorovou soustavu, všechny do sebe vzájemně ponořené) „plave“ v poslední vývojové soustavě – „pěnově křivém časoprostoru“, ve kterém se vědomí realizuje... Stručně řečeno Pribram věří, že mozek je sám o sobě hologramem. mrtvý mozek na pitevně nikoliv ? Mrtvý mozek není „vnořen“ do „vyššího časoprostoru“ jakožto stavu pro „obecné“ interakce mozku „mrtvého“ (všechny stavy-klony stavů minulé v něm) s tím „vyšším stavem časoprostoru“, kde se vědomí realizuje, a nejen vědomí, ale i smysluplný výběr budoucích interakcí které pak člověk také realizuje.

Pribramova teorie také vysvětluje, jakým způsobem může lidský mozek pojmout tak obrovské množství informací a uložit je v tak malém prostoru. Odhaduje se, že lidský mozek má během průměrného života kapacitu zapamatovat si přibližně 10 miliard bitů informací, což odpovídá zhruba množství informací obsažené v pěti svazcích Encyklopedie Britannica. mrtvý mozek tentýž má také tu kapacitu, ale ta kapacita není „vnořena“ do soustavy → stavu *složitého pěnícího časoprostoru* uvnitř mozku v němž se

realizují pochody předchozích stavů časoprostoru → mrtvého mozku.

Obdobně bylo zjištěno, že kromě dalších vlastností disponuje hologram ohromující kapacitou pro ukládání informací. K tomu postačuje změna úhlu, pod kterým dva paprsky zasahují kus fotografického filmu. Takto je možné zaznamenat na témže povrchu velký počet rozdílných obrazů. Názorně demonstrován byl příklad, kdy jeden čtvereční centimetr filmu pojmul až 10 miliard bitů informací.

Naše záhadná schopnost rychle si vybavit jakoukoli vzpomínku, kterou z obrovského množství uskladněných informací zrovna potřebujeme, se stává pochopitelnější, když si představíme, že mozek funguje jako hologram. **mrtvý mozek nikoliv, ten se musí „vnořit“ do soustavy tj. do stavu časoprostoru k tomu „připravenému“ parametricky.** Když vás přítel požádá, abyste mu řekli vše, co vás napadne, když se řekne slovo "zebra", nemusíte se nemotorně zpětně probírat ohromným kvantem abecedně poskládaných souborů, abyste se dobrali k odpovědi. Místo toho se vám téměř okamžitě vybaví asociace jako "pruhovaná", "podobající se koni", nebo "zvíře žijící v Africe".

Jedním z nejpodivnějších aspektů lidského myšlenkového procesu je skutečnost, že každý díl informace se zdá být okamžitě souvztažný se všemi zbývajících částmi informace. **Když bych si ten poslední stav časoprostoru (pěna do níž je ponořen mozek) (v němž se realizuje vědomí a smysluplné lidské interakce) nějak pojmenoval např. „P 10¹⁰⁰“, tak všechny předešlé vývojové stavy od Třesku pojmenuji „P 10¹⁰⁰ – 1“...jsou to prostě „sousední vývojové stavy časoprostoru“, tak opět tyto dva sousední stavy „komunikují“ „snímáním z jednoho stavu do druhého“ jako do průmětny. Proto se Pribramovi, Bohmovi „zdá“ že informace „komunikují“ okamžitě podobně jako fotony ve dvoušterbinovém pokusu vzdálené od sebe miliardu km. To není „přenos“ informace „pomocí“ rychlosti, to je „snímání-otisk“ stavu soustavy jedné do druhé-sousední. Jelikož je každá část hologramu pevně navzájem spojená s každou další částí, jedná se zřejmě o prvotřídní příklad souvztažného systému v přírodě. **Na jedné dimenzi-špagátku je částice a její antičástice a ty „komunikují“ nikoliv „předáváním informace“ (posíláním posla-posíláním fotonu, EMG), ale dle zákona tj. o realizaci symetrií stavů i změn otiskem do „sousední dimenze“, do dimenze „sousední“ – pozorovatelný.****

Uložení paměti není jedinou neurofyziologickou hádankou, která se ve světle Pribramova holografického modelu mozku objasnila. Další otázka zní: Jak mozek převádí nekonečný příval frekvencí, které přijímá prostřednictvím smyslů (například světelné a zvukové vlnění) do konkrétní podoby světa tak, jak ho známe? Kódování a dekodování jednotlivých frekvencí je přesně to, co princip hologramu vysvětluje nejlépe. Hologram totiž funguje jako jakási čočka, jako překládací zařízení schopné transformovat zjevně nesmyslnou změtu frekvencí do souvislého obrazu. Pribram je přesvědčen o tom, že mozek se chová jako čočka a na holografickém základě matematicky konvertuje frekvence, které přijímá skrze smysly a přenáší je do našeho vnitřního světa vnímání. Působivé množství důkazů svědčí o tom, že mozek se chová holograficky. Není proto divu, že Pribramova teorie získává stále rostoucí podporu mezi neurofyziology.

Hugo Zucarelli, odborník italsko-argentinského původu, aplikoval holografický model také ve světě akustických jevů. Do rozpaků ho dostal fakt, že lidé dokážou lokalizovat zdroj zvuků, aniž by přitom museli pohnout hlavou a to přestože naslouchají jen jedním uchem. Zucarelli dospěl k závěru, že tuto schopnost může vysvětlit právě holografický princip. Zucarelli rovněž vyvinul technologii holofonického zvuku, tedy metodu záznamu schopnou reprodukovat akustickou pozici v prostoru s téměř mystickým realismem. Pribramova víra, že naše mozky matematicky vytvářejí "tvrdou" realitu v závislosti na vstupních frekvencích, získala dosti velkou experimentální podporu. Bylo shledáno, že každý z našich smyslů je citlivější k mnohem širší škále frekvencí, než se původně předpokládalo. Výzkumníci například zjistili, že naše zraková soustava je citlivá na zvukové frekvence, že náš smysl čichu je částečně závislý na tak zvaných "osmických frekvencích", a že dokonce i buňky v našich tělech jsou citlivé na velké množství frekvencí. Tato zjištění indikují, že záleží pouze na holografickém nastavení vědomí, jakým způsobem jsou takové frekvence filtrovány a kategorizovány do konvenčního způsobu vnímání.

K ještě překvapivějšímu výsledku se dostaneme, když propojíme Pribramův holografický model mozku s teorií Davida Bohma. Co se stane? Pokud je hmatatelný svět jenom druhotnou skutečností a to, co se nachází "tam venku" je pouhou změti frekvencí, tedy pokud je vesmír hologramem, jehož určité frekvence jsou matematicky konvertovány do smyslové podoby, co nám pak zůstane z tzv. objektivní reality? Řečeno zcela jednoduše: Přestane existovat. **Ve světě elementárních částic „běží“ anihilace elementárně fyzikální... ve světě „stavu mozku“ běží „anihilace stavů vědomí v úrovni poslední“, čili v „pěně posledního stavu časoprostoru“** Jak už východní náboženství dlouho avizují, materiální svět je Májá, iluze a ačkoliv si můžeme myslet, že jsme fyzické bytosti, pohybující se ve fyzickém světě, nejedná se o nic jiného, než o představu. Jsme pouhými "přijímači" plovoucími uprostřed kaleidoskopického oceánu frekvencí, a to, co si z tohoto oceánu vybereme a převedeme do fyzické reality, je jen jednou z mnoha variant, kterou lze v rámci superhologramu projevit.

Tento nový překvapující obraz skutečnosti, tato syntéza Bohmova a Pribramova přístupu, byla označena jako holografické paradigma, **převedeno do fyziky : půjde o popis stavů mnoha časoprostorů vnořených do sebe, v posloupnost vývojovou k stále složitějším stavům časoprostoru – lokálně ve hmotě...** a přestože mnoho vědců na to reagovalo skepticky, mnoho jiných vyslovilo svou podporu. Malá ale stále početnější skupina odborníků se domnívá, že je to jeden z nejpřesnějších modelů reality, ke kterému věda až doposud dospěla. **Oni věří, oni mají přesvědčení jako „posílení“ důvěry, u mě je to naopak : jak já napíši, že své hypotéze věřím, okamžitě sršni flušou že jsem domýšlivý, že se pokládám za genia a že se to nesluší věřit** A více než to, většina z nich zastává názor, že toto paradigma může vyřešit některá mysteria, která nebyla tradiční vědou vysvětlitelná a mohlo by i tzv. paranormální jevy zařadit mezi zákonné projevy přírody. Četní badatelé, včetně Bohma a Pribrama, si uvědomili, že mnoho parapsychologických fenoménů lze v termínech holografického paradigmatu vysvětlit.

Ve vesmíru, kde jednotlivé mozky jsou ve skutečnosti nedělitelné součásti obřího hologramu a všechno je navzájem pevně propojené, může být telepatie pouhým zpřístupněním holografické úrovně. Holografické paradigma poskytuje mnohem snazší porozumění tomu, jak se informace z mysli osoby "A" dostávají do mysli osoby "B" a to bez ohledu na vzdálenost. Řešení mají rázem i mnohé do té doby neřešitelné psychologické záhady. **Pokud časoprostorové kontinuum je opravdu soustava dimenzí (základní stav 3+3 tedy něco „jako špagátky“ ty dimenze, (a „na špagátcích vlnobalíčky“) pak holografické řešení, způsoby předvedení, mohou mít možnost mnoha vysvětlení realit. Vlny pak vydává i každý mozek a každý jiný může být přijímačem..(?)**

Dál nekomentuji text, který se příliš vzdálil fyzice.

Také Stanislav Grof cítí, že holografické paradigma nabízí model, který vysvětluje mnoho záhadných fenoménů zažitých lidmi během změněných stavů vědomí. V roce 1950, když vedl výzkum LSD jako psychoterapeut, se Grof setkal s pacientkou, která se nečekaně dostala do stavu, kdy se ztotožnila s druhem prehistorického plazů. V průběhu víze nejen že začala přesně líčit veškeré pocity, jako by byla opravdu plazem, ale dokonce podrobně popsala i jednotlivé části samčí anatomie. Mimo jiné uvedla, že hlava samce byla pokryta barevnými skvrnami. Grofa překvapilo, že ačkoli žena neměla do té doby žádné odpovídající biologické znalosti, z pozdějšího rozhovoru se zoologem vyplynulo, že u některých druhů plazů má barva v oblasti na hlavě vskutku důležitou roli jakožto iniciátora sexuálních podnětů. Případ této ženy nebyl zdaleka ojedinělý. Během své praxe se Grof setkal postupně s pacienty, kteří se indentifikovali prakticky s každým druhem na evolučním stromě. Ba co víc, Grof si ověřil, že jejich zkušenosti často vystihují s neuvěřitelnou přesností zoologické detaily daného druhu. Regrese do říše zvířat nebyly jedinou psychologickou záhadou, s níž se Grof setkal. Dostal se do kontaktu s pacienty, kteří působili dojmem, jako by pronikli do jakéhosi druhu kolektivního nebo rasového nevědomí. Lidé s nízkým nebo žádným vzděláním náhle poskytovali detailní popis pohřebních praktik z dob Zarathustry a scén z hinduistické mytologie. Do další skupiny lze zařadit osoby, které přesvědčivě popsali své mimotělesné zážitky, vhledy do budoucnosti a regrese do minulých životů.

Během svého pozdějšího výzkumu se Grof setkal se stejnými projevy také u terapeutických sezení, kde

nedocházelo k aplikaci psychedelických látek. Jelikož společným jmenovatelem všech zmiňovaných prožitků byla transcence individuálních vědomí mimo obvyklé hranice lidského ega a omezení daných časoprostorovým kontinuem, zařadil je Grof do kategorie "transpersonálních" zážitků.

Koncem šedesátých let pomáhal založit nové odvětví psychologie - "transpersonální psychologii". Jejím studiu se po té plně věnoval. Přestože do nově založené Asociace transpersonální psychologie vstupoval stále vyšší počet obdobně smýšlejících profesionálů, a přestože se transpersonální psychologie stala respektovanou odnoží psychologie, Grof ani nikdo jiný nebyl schopen tyto zvláštní psychologické fenomény vysvětlit. To se změnilo až příchodem holografického paradigmatu.

Není to tak dlouho, co si Grof uvědomil, že příležitostně pronikání mysli do labyrintu světa a zažívání transpersonálních zkušeností nemusí být vůbec záhadné. Základním východiskem je předpoklad, že mysl je součástí kontinua, labyrintu propojujícího nejenom všechny mysli, které existují nebo existovaly, ale i všechny atomy, organismy a oblasti nacházející se v časoprostoru.

Holografické paradigma má význam také pro klasické vědní disciplíny, například pro biologii. Keith Floyd, psycholog z Virginie, vystoupil s tvrzením, že pokud je tvrdá realita jen holografickou iluzí, nemůže být i nadále platné tvrzení, že mozek produkuje vědomí. Spíše je to vědomí, které vytváří zdání mozku - stejně tak jako těla a všeho, co se nachází kolem něj a co interpretujeme jako fyzický svět.

Četní badatelé upozorňují, že radikální zvrát ve způsobu nazírání na biologické struktury mění i naše chápání medicíny a léčivého procesu, jež musí rovněž projít transformací v souladu s holografickým paradigmatem. Z představy holografické projekce fyzikální struktury našeho těla je zřejmé, že každý z nás je zodpovědný za své zdraví více, než dosavadní lékařské vědomosti připouštějí. To, co nyní považujeme za zázračné uzdravení z nemoci, může být vlastně jen změnou ve vědomí, jež se následně projeví ve změně hologramu těla.

Stejně tak je třeba přistupovat ke sporným léčebným technikám, jakou je vizualizace, která může přinášet úspěšné výsledky, neboť na holografické úrovni jsou myšlenkové obrazy stejně tak reálné jako "realita". Dokonce i vize a zkušenosti s příměsí "nadpřirozených" skutečností lze na základě holografického paradigmatu vysvětlit. Biolog Lyall Watson ve své knize "Dary neznámých věcí" popisuje své setkání s indonéskou šamankou, jež byla během svého rituálního tance schopná stvořit celý háj stromů, který se objevoval a zase rozplýval ve vzduchu. Watson líčí, jak on a ostatní šokovaní diváci sledovali několikrát za sebou objevující se a znovu mizející stromy.

Přestože na základě obvyklého vědeckého názoru není možné podobné události objasnit, výše uvedené případy nás stále více ubezpečují o tom, že skutečná realita je pouhou holografickou projekcí. Je-li to všechno pravda, bude mít holografické paradigma dalekosáhlé důsledky pro všechny lidi, protože to znamená, že zážitky, jaké měl Watson, nejsou obecnou lidskou zkušeností pouze v důsledku našeho přesvědčení o tom, že to není možné. V holografickém vesmíru neexistují žádná omezení v možnostech, do jaké míry můžeme měnit strukturu reality.

To, co my vnímáme jako realitu, je jenom plátno, na něž můžeme kreslit obrazy, jaké se nám zlíbí. Všechno je možné. Od ohýbání lžic silou vůle až po neuvěřitelné příhody, které zakusil Castaneda během svých setkání s Donem Juanem. Magie je naše vrozené právo, proto už nehovořme více o zázracích, všechno je dané pouze našimi schopnostmi programovat realitu podle svých přání, podobně jako je tomu ve snu.

Popravdě i naše nejzásadnější názory na realitu jsou zpochybněny, protože v holografickém vesmíru, jak konstatoval Pribram, musí být i náhodné události nazírány na holografických principech a tím i determinovány. Synchronicity nebo významné shody okolností dávají náhle smysl a všechno v realitě musí být nahlíženo jako metafora, neboť dokonce i ty největší náhody vyjadřují nějakou hlubší symetrii.

Je otázkou, zda-li Bohmovo a Pribramovo holografické paradigma bude přijato vědou nebo zůstane

ignorováno. Jisté je jen to, že už ovlivnilo smýšlení mnoha vědců. I kdyby bylo shledáno, že holografický model neposkytuje nejlepší možné vysvětlení okamžité komunikace mezi subatomárními částicemi, Aspectův objev minimálně naznačuje, jak poznamenal londýnský fyzik Basil Hiley, že musíme být připraveni radikálně zvážít nový pohled na realitu.

Autor: Michael Talbot

Tentýž článek výše Michaela Talbota k přečtení neporušený mými vsuvkami

V roce 1982 došlo k zajímavé události. Na univerzitě v Paříži provedl výzkumný tým vedený fyzikem Alainem Aspectem experiment, který by se mohl stát jedním z nejvýznamnějších experimentů 20. století. Jenomže z večerních zpráv jste se o něm určitě nic nedozvěděli. A pokud nemáte ve zvyku číst odborné časopisy, tak jste pravděpodobně asi nikdy neslyšeli jméno Aspect, ačkoli jsou zde i tací, kteří věří, že jeho objev může změnit tvář vědy. Aspect a jeho tým přišli na to, že za jistých okolností jsou subatomární částice, např. elektrony, schopny okamžitě komunikovat mezi sebou navzájem a to bez ohledu na vzdálenost, která je odděluje. Je lhotejné, zda je od sebe dělí 10 centimetrů nebo 10 miliard kilometrů.

Zdá se, že si každá částice uvědomuje, co dělají ty ostatní. Problémem této hypotézy je porušení Einsteinova postulátu, podle něhož se žádná informace nemůže šířit rychleji, než jaká je absolutní rychlost, tedy rychlost světla ve vakuu. Pohyb přesahující rychlost světla by měl mít stejné důsledky jako kdyby překonal časovou bariéru. Tento děsivý fakt byl příčinou toho, že se někteří fyzici pokusili sestavit propracované teorie, aby jiným způsobem uspokojivě vysvětlili Aspectův objev. Ovšem někteří jednotlivci se nezdráhali prezentovat podstatně radikálnější vysvětlení.

Například David Bohm z Londýnské univerzity se na základě Aspectova objevu domnívá, že objektivní realita neexistuje, zdání kompaktního vesmíru je v podstatě pouhým preludem - obrovským a okázalým detailním hologramem.

Pokud chceme pochopit, proč Bohm došel k takto překvapujícímu závěru, musíme si nejdříve krátce vysvětlit, co je hologram. Hologram je trojrozměrná fotografiie, vytvořená prostřednictvím laseru. Proces vzniku hologramu začíná vystřelením laserového paprsku rozděleného při průchodu skrz polopropustné zrcadlo. Snímaný objekt se nejdříve vystaví expozici prvního laserového paprsku, tento paprsek se odrazí od objektu a vzápětí se střetne s tím druhým, čímž vznikne výsledný interferenční vzorec, který je zachycený na film. Po vyvolání se na filmu objeví nesmyslná spleť světlých a tmavých čar. Jakmile je však vyvolaný film osvětlen jiným laserem, dostaneme trojrozměrný obraz původního objektu. Trojrozměrnost takového obrazu není jedinou pozoruhodnou vlastností hologramu. Jestliže je například hologram růže rozdělen na dvě poloviny a osvětlen laserem, každá polovina bude stále obsahovat celý obraz růže. A pokud tyto poloviny znovu rozdělíme, každá z jednotlivých částí filmu bude vždy obsahovat menší, ale nedotčenou verzi původního obrazu. Na rozdíl od normální fotografie každá část hologramu obsahuje veškeré informace o celém obrazu.

"Celek v každé části" - tato přirozená vlastnost každého hologramu nám umožňuje úplně nový pohled na porozumění organizaci a řádu života. Po téměř celou svou historii se západní věda nedokázala zbavit předsudku, že nejlepší cestou k pochopení fyzikálních projevů (žáby i atomu) je rozpitvat je na kousky a studovat jejich příslušné části.

Fenomén hologramu svědčí o tom, že k některým otázkám ve vesmíru takto přistupovat nemůžeme. Pokud nějaký objekt rozkládáme holograficky, nedostaneme části, ale pouze menší celky. Tento princip motivoval Davida Bohma k odlišnému pochopení Aspectova objevu. Bohm věří, že příčina vzájemné interakce mezi různě vzdálenými subatomárními částicemi nespočívá v jakémsi záhadném transferu signálů mezi nimi, ale ve faktu, že jejich oddělenost je iluzí. Dále argumentuje názorem, že od určité hlubší úrovně reality přestávají být částice individuálními entitami a zastupují spíše svou jednotnou podstatu.

Pro lepší pochopení toho, co má na mysli, předkládá Bohm následující příklad:

Představme si akvárium s rybou. Představme si také, že se nemůžeme na akvárium dívat bazprostředně a to, co se v něm odehrává, nám zprostředkovávají dvě televizní kamery. První sleduje akvárium čelně, druhá z profilu. Budeme-li pozorovat souběžně oba monitory, vyjdeme zřejmě z předpokladu, že ryba na jedné i na druhé

obrazovce jsou navzájem oddělené entity. Konec konců, protože jsou kamery nastaveny pod různými úhly, budou i výsledné obrazy do jisté míry různé. Setrváme-li však v pozorování obou ryb současně, brzy si uvědomíme, že mezi nimi existuje zřejmá spojitost. Když se otočí jedna, ta druhá učiní také trochu odlišnou ale odpovídající otočku. Když jedna směřuje dopředu, druhá vždy směřuje ke straně. Pokud zůstaneme v nevědomosti o skutečné situaci, můžeme se dopracovat až k teorii, že první ryba musí být v přímém spojení s tou druhou, přestože je to ve skutečnosti úplně jinak.

A o to podle Bohma jde i mezi subatomárními částicemi v Aspectově experimentu. Domnívá, nadsvětelně rychlá komunikace mezi částicemi ve skutečnosti pouze naznačuje, že existuje i mnohem hlubší a kompaktnější úroveň reality, která je před námi zdánlivě utajena. Tato realita přesahující náš běžný svět je v analogii s výše uvedeným popisem akvária. Objekty jako subatomární částice vnímáme vzájemně oddělené, protože jsme svědky pouze části jejich reality. Tyto částice však od sebe nejsou odděleny, manifestují pouze hlubší základní jednotu, nedělitelnou stejně jako hologram a uvedený příklad růže. Jelikož všechno v této fyzické realitě je složeno z podobných "vzorů", je zřejmé, že vesmír sám o sobě je také projekce, neboli hologram. Kromě své fantomové přirozenosti má toto pojetí vesmíru i další překvapující důsledky. Protože oddělenost subatomárních částic je pouhou iluzí, znamená to, že hlubší úroveň reality vesmíru se navzájem prolínají. Elektronů atomu uhlíku v lidském mozku jsou spojeny se subatomárními částicemi, které obsahuje každý losos, který plave, každé srdce, které tluče a každá hvězda, která září na nebi. Vše proniká vše a ačkoli lidé mohou kategorizovat, přihrádkovat a dále členit různé fenomény ve vesmíru, veškerá rozdělení jsou umělá a celá příroda je souvislou pavučinou.

V holografickém vesmíru nelze čas a prostor nahlížet jako fundamentální veličiny. Termíny jakým je pozice, selhávají ve vesmíru, kde není nic opravdu oddělené od toho ostatního, kde čas a třírozměrný prostor jsou podobně jako obraz ryby na monitoru jenom projekcí tohoto hlubšího řádu. Ve své hlubší úrovni je realita jakýmsi typem superhologramu, ve kterém minulost, přítomnost a budoucnost existují současně. To znamená, že s vhodnými nástroji může být někdy možné dosáhnout superholografické úrovně reality a získat výjevy z dlouho zapomenuté minulosti.

Problematika superhologramu před nás staví ještě další nezodpovězenou otázku. Superhologram jakožto matrice (matrix) umožňuje vznik a existenci všeho ve vesmíru a obsahuje všechny subatomární částice, jak ty, které byli, tak i ty, které teprve budou. Je zdrojem každého hmotného nebo energetického stvoření: Prostých sněhových vloček i kvasarů, velryb i paprsků gamma. Může být označen za jistý druh kosmického skladiště "všeho, co jest".

Ačkoli Bohm připouští, že zatím neznáme žádný způsob, jak zjistit, co všechno v sobě superhologram obsahuje, odvažuje se tvrdit, že nemáme žádný důvod k předpokladu, že neobsahuje ještě víc.

Jinými slovy říká, že superholografická úroveň reality může být jen pouhým stupněm dosaženého vnímání, za kterým se nachází "další vývoj bez konce".

Bohm není jediným vědcem, který předložil důkazy o tom, že vesmír je hologram. Standfordský neurofyziolog Karl Pribram se nezávisle na Bohmovi zabýval výzkumem mozku a rovněž dospěl k přesvědčení o holografické podstatě reality. Pribram skončil u holografického modelu při hloubání nad otázkou, jak a kde je v mozku uložena paměť a vzpomínky. Po desetiletí trvajících výzkumech konstatoval, že paměť není omezena na určitou oblast, ale je rozptýlena po celém mozku.

V roce 1920 provedl mozkový specialista Karl Lashley zásadní experimenty, z nichž vyplynulo, že nezávisle na tom, která část mozku krysy byla odstraněna, krysa nezapomněla, jak vykonat množství úkolů, které se naučila před operací. Vysvětlit toto podivné ukládání paměti v mozku nebyl tehdy nikdo schopen vysvětlit. To umožňuje pouze princip "celku ukrytého v každé své části".

Teprve v roce 1960 se Pribram seznámil s holografickým modelem a uvědomil si, že objevil vysvětlení, které vědci tak usilovně hledali. Pribram se domnívá, že vzpomínky nejsou zakódovány v neuronech, nebo malých seskupeních neuronů, nýbrž ve vzorcích nervových impulsů, které protínají mozek skrz na skrz stejně, jako světlo laseru interferuje celou plochu filmu, na němž je uložen holografický obraz. Stručně řečeno Pribram věří, že mozek je sám o sobě hologramem.

Pribramova teorie také vysvětluje, jakým způsobem může lidský mozek pojmout tak obrovské množství informací a uložit je v tak malém prostoru. Odhaduje se, že lidský mozek má během průměrného života kapacitu zapamatovat si přibližně 10 miliard bitů informací, což odpovídá zhruba množství informací obsažené v pěti svazcích Encyklopedie Britannica.

Obdobně bylo zjištěno, že kromě dalších vlastností disponuje hologram ohromující kapacitou pro ukládání informací. K tomu postačuje změna úhlu, pod kterým dva paprsky zasahují kus fotografického filmu. Takto je

možné zaznamenat na témže povrchu velký počet rozdílných obrazů. Názorně demonstrován byl příklad, kdy jeden čtvereční centimetr filmu pojmul až 10 miliard bitů informací.

Naše záhadná schopnost rychle si vybavit jakoukoli vzpomínku, kterou z obrovského množství uskladněných informací zrovna potřebujeme, se stává pochopitelnější, když si představíme, že mozek funguje jako hologram. Když vás přítel požádá, abyste mu řekli vše, co vás napadne, když se řekne slovo "zebra", nemusíte se nemotorně zpětně probírat ohromným kvantem abecedně poskládaných souborů, abyste se dobrali k odpovědi. Místo toho se vám téměř okamžitě vybaví asociace jako "pruhovaná", "podobající se koni", nebo "zvíře žijící v Africe".

Jedním z nejpodivnějších aspektů lidského myšlenkového procesu je skutečnost, že každý díl informace se zdá být okamžitě souvztažný se všemi zbývajícími částmi informace. Jelikož je každá část hologramu pevně navzájem spojená s každou další částí, jedná se zřejmě o prvotřídní příklad souvztažného systému v přírodě.

Uložení paměti není jedinou neurofyziologickou hádankou, která se ve světle Pribramova holografického modelu mozku objasnila. Další otázka zní: Jak mozek převádí nekonečný příval frekvencí, které přijímá prostřednictvím smyslů (například světelné a zvukové vlnění) do konkrétní podoby světa tak, jak ho známe? Kódování a dekódování jednotlivých frekvencí je přesně to, co princip hologramu vysvětluje nejlépe. Hologram totiž funguje jako jakási čočka, jako překládací zařízení schopné transformovat zjevně nesmyslnou změť frekvencí do souvislého obrazu. Pribram je přesvědčen o tom, že mozek se chová jako čočka a na holografickém základě matematicky konvertuje frekvence, které přijímá skrze smysly a přenáší je do našeho vnitřního světa vnímání. Působivé množství důkazů svědčí o tom, že mozek se chová holograficky. Není proto divu, že Pribramova teorie získává stále rostoucí podporu mezi neurofyziology.

Hugo Zucarelli, odborník italsko-argentinského původu, aplikoval holografický model také ve světě akustických jevů. Do rozpaků ho dostal fakt, že lidé dokážou lokalizovat zdroj zvuků, aniž by přitom museli pohnout hlavou a to přestože naslouchají jen jedním uchem. Zucarelli dospěl k závěru, že tuto schopnost může vysvětlit právě holografický princip. Zucarelli rovněž vyvinul technologii holofonického zvuku, tedy metodu záznamu schopnou reprodukovat akustickou pozici v prostoru s téměř mystickým realismem. Pribramova víra, že naše mozky matematicky vytvářejí "tvrdou" realitu v závislosti na vstupních frekvencích, získala dosti velkou experimentální podporu. Bylo shledáno, že každý z našich smyslů je citlivější k mnohem širší škále frekvencí, než se původně předpokládalo. Výzkumníci například zjistili, že naše zraková soustava je citlivá na zvukové frekvence, že náš smysl čichu je částečně závislý na tak zvaných "osmických frekvencích", a že dokonce i buňky v našich tělech jsou citlivé na velké množství frekvencí. Tato zjištění indikují, že zaleží pouze na holografickém nastavení vědomí, jakým způsobem jsou takové frekvence filtrovány a kategorizovány do konvenčního způsobu vnímání.

K ještě překvapivějšímu výsledku se dostaneme, když propojíme Pribramův holografický model mozku s teorií Davida Bohma. Co se stane? Pokud je hmatatelný svět jenom druhotnou skutečností a to, co se nachází "tam venku" je pouhou změť frekvencí, tedy pokud je vesmír hologramem, jehož určité frekvence jsou matematicky konvertovány do smyslové podoby, co nám pak zůstane z tzv. objektivní reality? Řečeno zcela jednoduše: Přestane existovat. Jak už východní náboženství dlouho avizují, materiální svět je Mája, iluze a ačkoliv si můžeme myslet, že jsme fyzické bytosti, pohybující se ve fyzickém světě, nejedná se o nic jiného, než o představu. Jsme pouhými "přijímači" plovoucími uprostřed kaleidoskopického oceánu frekvencí, a to, co si z tohoto oceánu vybereme a převedeme do fyzické reality, je jen jednou z mnoha variant, kterou lze v rámci superhologramu projevít.

Tento nový překvapující obraz skutečnosti, tato syntéza Bohmova a Pribramova přístupu, byla označena jako holografické paradigma, a přestože mnoho vědců na to reagovalo skepticky, mnoho jiných vyslovilo svou podporu. Malá ale stále početnější skupina odborníků se domnívá, že je to jeden z nejpřesnějších modelů reality, ke kterému věda až doposud dospěla. A více než to, většina z nich zastává názor, že toto paradigma může vyřešit některá mysteria, která nebyla tradiční vědou vysvětlitelná a mohlo by i tzv. paranormální jevy zařadit mezi zákonné projevy přírody. Četní badatelé, včetně Bohma a Pribrama, si uvědomili, že mnoho parapsychologických fenoménů lze v termínech holografického paradigmatu vysvětlit.

Ve vesmíru, kde jednotlivé mozky jsou ve skutečnosti nedělitelné součásti obřího hologramu a všechno je navzájem pevně propojené, může být telepatie pouhým zpřístupněním holografické úrovně. Holografické paradigma poskytuje mnohem snazší porozumění tomu, jak se informace z mysli osoby "A" dostávají do mysli osoby "B" a to bez ohledu na vzdálenost. Řešení mají rázem i mnohé do té doby neřešitelné psychologické záhady.

Také Stanislav Grof cítí, že holografické paradigma nabízí model, který vysvětluje mnoho záhadných fenoménů zažitých lidmi během změněných stavů vědomí. V roce 1950, když vedl výzkum LSD jako psychoterapeut, se Grof setkal s pacientkou, která se nečekaně dostala do stavu, kdy se ztotožnila s druhem prehistorického plazů. V

průběhu vize nejen že začala přesně líčit veškeré pocity, jako by byla opravdu plazem, ale dokonce podrobně popsala i jednotlivé části samčí anatomie. Mimo jiné uvedla, že hlava samce byla pokryta barevnými skvrnami. Grofa překvapilo, že ačkoli žena neměla do té doby žádné odpovídající biologické znalosti, z pozdějšího rozhovoru se zoologem vyplynulo, že u některých druhů plazů má barva v oblasti na hlavě vsutku důležitou roli jakožto iniciátora sexuálních podnětů. Případ této ženy nebyl zdaleka ojedinělý. Během své praxe se Grof setkal postupně s pacienty, kteří se identifikovali prakticky s každým druhem na evolučním stromě. Ba co víc, Grof si ověřil, že jejich zkušenosti často vystihují s neuvěřitelnou přesností zoologické detaily daného druhu.

Regrese do říše zvířat nebyly jedinou psychologickou záhadou, s níž se Grof setkal. Dostal se do kontaktu s pacienty, kteří působili dojmem, jako by pronikli do jakéhosi druhu kolektivního nebo rasového nevědomí. Lidé s nízkým nebo žádným vzděláním náhle poskytovali detailní popis pohřebních praktik z dob Zarathustry a scén z hinduistické mytologie. Do další skupiny lze zařadit osoby, které přesvědčivě popsali své mimotělesné zážitky, vhledy do budoucnosti a regrese do minulých životů.

Během svého pozdějšího výzkumu se Grof setkal se stejnými projevy také u terapeutických sezení, kde nedocházelo k aplikaci psychedelických látek. Jelikož společným jmenovatelem všech zmiňovaných prožitků byla transcendence individuálních vědomí mimo obvyklé hranice lidského ega a omezení daných časoprostorovým kontinuem, zařadil je Grof do kategorie "transpersonálních" zážitků.

Koncem šedesátých let pomáhal založit nové odvětví psychologie - "transpersonální psychologii". Jejím studiu se po té plně věnoval. Přestože do nově založené Asociace transpersonální psychologie vstupoval stále vyšší počet obdobně smýšlejících profesionálů, a přestože se transpersonální psychologie stala respektovanou odnoží psychologie, Grof ani nikdo jiný nebyl schopen tyto zvláštní psychologické fenomény vysvětlit. To se změnilo až příchodem holografického paradigmatu.

Není to tak dlouho, co si Grof uvědomil, že příležitostné pronikání mysli do labyrintu světa a zažívání transpersonálních zkušeností nemusí být vůbec záhadné. Základním východiskem je předpoklad, že mysl je součástí kontinua, labyrintu propojujícího nejenom všechny mysli, které existují nebo existovaly, ale i všechny atomy, organismy a oblasti nacházející se v časoprostoru.

Holografické paradigma má význam také pro klasické vědní disciplíny, například pro biologii. Keith Floyd, psycholog z Virginie, vystoupil s tvrzením, že pokud je tvrdá realita jen holografickou iluzí, nemůže být i nadále platné tvrzení, že mozek produkuje vědomí. Spíše je to vědomí, které vytváří zdání mozku - stejně tak jako těla a všeho, co se nachází kolem něj a co interpretujeme jako fyzický svět.

Četní badatelé upozorňují, že radikální zvrát ve způsobu nazírání na biologické struktury mění i naše chápání medicíny a léčivého procesu, jež musí rovněž projít transformací v souladu s holografickým paradigmatem. Z představy holografické projekce fyzikální struktury našeho těla je zřejmé, že každý z nás je zodpovědný za své zdraví více, než dosavadní lékařská vědomosti připouštějí. To, co nyní považujeme za zázračné uzdravení z nemoci, může být vlastně jen změnou ve vědomí, jež se následně projeví ve změně hologramu těla.

Stejně tak je třeba přistupovat ke sporným léčebným technikám, jakou je vizualizace, která může přinášet úspěšné výsledky, neboť na holografické úrovni jsou myšlenkové obrazy stejně tak reálné jako "realita". Dokonce i vize a zkušenosti s příměsí "nadpřirozených" skutečností lze na základě holografického paradigmatu vysvětlit. Biolog Lyall Watson ve své knize "Dary neznámých věcí" popisuje své setkání s indonéskou šamankou, jež byla během svého rituálního tance schopná stvořit celý háj stromů, který se objevoval a zase rozplýval ve vzduchu. Watson líčí, jak on a ostatní šokovaní diváci sledovali několikrát za sebou objevující se a znovu mizející stromy.

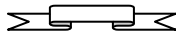
Přestože na základě obvyklého vědeckého názoru není možné podobné události objasnit, výše uvedené případy nás stále více ubezpečují o tom, že skutečná realita je pouhou holografickou projekcí. Je-li to všechno pravda, bude mít holografické paradigma dalekosáhlé důsledky pro všechny lidi, protože to znamená, že zážitky, jaké měl Watson, nejsou obecnou lidskou zkušeností pouze v důsledku našeho přesvědčení o tom, že to není možné. V holografickém vesmíru neexistují žádná omezení v možnostech, do jaké míry můžeme měnit strukturu reality.

To, co my vnímáme jako realitu, je jenom plátno, na něž můžeme kreslit obrazy, jaké se nám zlíbí. Všechno je možné. Od ohýbání lžič silou vůle až po neuvěřitelné příhody, které zakusil Castaneda během svých setkání s Donem Juanem. Magie je naše vrozené právo, proto už nehovořme více o zázracích, všechno je dané pouze našimi schopnostmi programovat realitu podle svých přání, podobně jako je tomu ve snu.

Popravdě i naše nejzásadnější názory na realitu jsou zpochybněny, protože v holografickém vesmíru, jak konstatoval Pribram, musí být i náhodné události nazírány na holografických principech a tím i determinovány. Synchronicity nebo významné shody okolností dávají náhle smysl a všechno v realitě musí být nahlíženo jako metafora, neboť dokonce i ty největší náhody vyjadřují nějakou hlubší symetrii.

Je otázkou, zda-li Bohmovo a Pribramovo holografické paradigma bude přijato vědou nebo zůstane ignorováno. Jisté je jen to, že už ovlivnilo smýšlení mnoha vědců. I kdyby bylo shledáno, že holografický model neposkytuje nejlepší možné vysvětlení okamžité komunikace mezi subatomárními částicemi, Aspectův objev minimálně naznačuje, jak poznamenal londýnský fyzik Basil Hiley, že musíme být připraveni radikálně zvážit nový pohled na realitu.

Autor: Michael Talbot

Výklad vize 124

Doc. P.Kulhánek definuje kvantovou pěnu a já do jeho textu vsouvám **červené** své názory (**úvaha z r. 2005**)

Kvantová pěna :

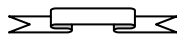
Ve velkých měřítcích je svět bez hmoty (**Svět bez hmoty je prostoročas samotný, vakuum v inertním stavu a tudíž je to „svět“ před Třeskem ... což deklarují fyzikové sami svými tvrzeními, že : hmota vznikla >ve Třesku<**) plochý. Na malých měřítcích (**veličin délka a čas**) jsou přítomné nenulové fluktuace polí dané relacemi neurčitosti pro pole. (**kde neurčitost je výsledkem absence činitele :gravitační rudý posuv v rovnicích.**). Střední hodnoty polí jsou sice nulové, ale střední kvadratické fluktuace nenulové. Čím menší měřítko, tím divočejší fluktuace polí, které můžeme také chápat jako přítomnost virtuálních párů ve vakuu. (**ve vakuu, které už není v inertním stavu, vře, ale je ještě bez hmoty, se virtuální páry rodí z divokého fraktálního zakřivení samotného časoprostoru ve chvíli „nastavení“ nefraktálního pravidla, ve chvíli takové křivosti dimenzí v „uzlíku-kvanta“, které si daná částice „vyžaduje“**). Polím odpovídá energie a té hmotnost, která zakřivuje časoprostor. (**Tato jakási interakce : hmotnost zakřivuje časoprostor coby akce a reakce, spíše kausálně platí naopak, tj.nikoliv že hmotnost zakřivuje časoprostor, ale předchozí zakřivený časoprostor se pojednou počne chovat jako hmotnost – rodí se v něm a z něj hmotové elementy**). Divokým fluktuacím polí tak odpovídá divoké zakřivení časoprostoru (**Ano, na malých měřítcích divoké zakřivení časoprostoru je samo stavitelem-generátorem hmoty, to zakřívování artefaktů. Hmota je sestrojována projevem toho divokého zakřivení časoprostoru. Některé velikosti amplitud zabíhají až do nekonečna...,to pak souvisí s principem neurčitosti ...a s tím, že dvěma štěrbinami projde jeden foton**). Teorie strun chápe elementární částice jako vibrační módy chvějící se struny (**kde samotnou strunou jsou vlastní tři dimenze veličiny „čas“ a tři dimenze veličiny „délka“ a jejich vazbové kombinace ; struna tedy není artefakt „dodaný do časoprostoru“...**). na ultramalých vzdálenostech srovnatelných s Planckovou délkou (10^{-35} m). Hovoříme o tzv. kvantové pění. (**Tato kvantová pěna je samo zvlnění časo-prostoru jako přechod časo-prostoru od stavu inertního**

nezvlněného před Třeskem ke stavu po Třesku. „Víření-vření“, zahájení víření samotného časoprostoru /dvakrát třídimenzionálního/ lze chápat jako „Třesk“, jako přechod jednotkových symetrických poměrů dvou veličin na asymetrický stav těchto veličin a další postup v posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi. Důsledek je ona kvantová pěna, zvlnění samotných veličin délka a čas – zvlnění je jejich /lokální/ nejednotkový vzájemný poměr. Pěna /prostorová/ se pak do průmětny /plošné/ jeví jako shluky bodů + neshluky bodů, „uzlíky-kvanta“ a ty pokud dospějí do stavu „jisté nefraktální harmonie“ se chovají jako elementární částice. Struna chvěje-li dle určitého matematického / harmonického nefraktálního / předpisu, se stane, projeví se do stavů odlišitelných - elementy hmoty.). Kvantová pěna je důvodem neslučitelnosti kvantové teorie a obecné relativity.

(Neslučitelnost je v tom, že v kvantové pění se tvoří symetrie ; něco jako $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$; „vlnobalíčků“ dimenzí veličin, které do makrosvěta přechází v jednu asymetrii (něco jako $1 + 100 \neq 2 + 100$) přesněji parabolickou rovnováhu stavů jako první zákon ve vývoji stavů /makrosvěta/ po Třesku. Kvantový svět je symetrický – lineární, ve smyslu $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$. [Vesmír náš po Třesku, v krocích střídání symetrií s asymetriemi na posloupnosti i ten před Třeskem v krocích na posloupnosti a možná ještě dál v krocích střídání symetrií veličin s asymetriemisvou vizi popíší jinde, jindy.]. Takže : Změna stavu veličin, inertního symetrického před Třeskem, přechází do dlouhé posloupnosti změn střídání symetrií s asymetriemi a to ve Třesku /až k člověku, DNA/ „pomocí“ prvního počátečního pravidla /dále označím PPP/ . To pravidlo je nějak tak univerzální, že pro makrovesmír se chová /matematicky/ jako pravidlo paraboly $A^2 = 2B$ a pro mikrovesmír jako linearita, kterou já – nematematik – si >musím< představovat jako $A^2 / 2B = A^2 / 2B$...parabola rovná se parabole....potažmo v rovnici, kterou vidíte na úvodní straně vpravo v záhlaví. ... ono střídání symetrií je filozofií „přehazování horkého bramboru“ $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$ vůči $1 + 100 \neq 2 + 100$). Ve skutečnosti je kvantová pěna důsledkem našich představ o bodovosti elementárních částic. (Bodovost je důsledkem promítání : Máme např. sinusovku na papíře. Na ní máme volené malé úsečky. Pak dáme-li papír se sinusovkou před oči vodorovně, budou se úsečky lokálně „zředovat“ a jinde lokálně „zhušťovat“. Bude-li sinusovka mít vysokou amplitudu, bude průmět nepatrných úseček se jevit na průmětně v přímce jako střídání „bodů“ a „mezer“. -> kvantování. Čili ona Kulhánkova bodovost je průmět nebodových úseček do pootočené soustavy dimenzí. Kvantová pěna je tedy opravdu „shlukování vlnobalíčků“ dimenzí délkových i časových a tyto >shluky< jsou (svým chováním, vlastnostmi, projevem) hmotové elementy. Domnívám se navíc, že ve shluku – průmětu vlnobalíčku je zabudován směr i opačný tok času (jedné i více dimenzí) na nepatrný interval času, např. 10^{-28} sec.). Zvyšováním energie bodové částice zkracujeme její vlnovou délku a můžeme sledovat stále menší a menší časoprostorové oblasti. Problém kvantové pěny zaniká v teorii strun, struna

jako útvar o rozměrech Planckovy délky nemůže zkoumat rozměry menší než má sama. (Planckova délka číselně pro nejednotkový poměr dimenzí veličin je závislá nejen na lidské volbě jednotek, ale i na parametrech ve kterých se právě nachází Země ve vesmíru v určitý odvinutý historický čas a v určité etapě evolučního zesložení hmoty. Proto by mohly být Planckovy konstanty v jiných dobách po Třesku a u jiných soustav pozorovatelů (v makro- či mikro- měřících) s relativistickými situacemi jiné, jiná číselná hodnota Planckovy konstanty ... a nemusel by platit předchozí výrok pana Kulhánka.). Je-li struna skutečně základním stavebním kamenem světa, (ona struna-útvary-vlnobalíček z veličin délka a čas jak to řekl Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru s mnohadimenzionálním časem) neexistují nástroje pro průzkum menších rozměrů než je Planckova délka a nemá smysl kvantovou pěnu zavádět. (? jak jsem řekl já.... A přesto má smysl hledat >jak příroda vlnobalíčkuje veličiny, ony dvě základní k výtvorům, co se už projevují jako elementy hmotové<). Její zavedení bylo spojeno s bodovým pohledem na svět. Proto je také teorie strun slučitelná s obecnou relativitou. (Totiž jedna dimenze mezi makrovesmírem asymetrickým parabolickým a mikrovesmírem symetrickým (GUT) hraje onu roli neslučitelnosti obou teorií ... myslím, že neslučitelnost QM a OTR je právě v tom, že jedna je lineární a druhá nelineární. Fyzikové by měli /mohli pochopit „můj dvouveličinový vesmír“, a názor že „slučovat“ QM a OTR je špatná cesta a že se nepodaří nikdy, že vesmír „sjednocení“ řeší jinak : řadí je obě vedle sebe do posloupnosti stavů při střídání symetrií s asymetriemi (např. → $A^2 / 2B = 1$ přejde ve stav $A^2 / 2B = A^2 / 2B$, čemuž já říkám >kulhavé schody< na posloupnosti geneze stavů coby střídání symetrií s asymetriemi ... atd. - pro vysvětlení svých vizí potřebuji matematika).

...parafráze slov Armstronga na Měsíci : „Jak malý je ode mě přídavný krůček ta HDV do celé dosavadní fyziky a jak obrovský z ní vzejde myšlenkový skok, který budou muset fyzikové ve svých hlavách zdolat“ ... zní to ode mě nafoukaně ? dobrá, omlouvám se, ... promiňte mi, prosím, že své vizi skálopevně věřím.)

Výklad vize 125

MEKK [3.6.07 - 10:48]

Srnka na svém audítu napsal :

Nedávno tiskem proběhla zpráva o úspěšném spočítání E8 Lieho grupy, doprovázený obrázkem jakýsi podivný složitý mandaly. Ve skutečnosti jde o docela jednoduchou záležitost, navrženou už koncem 19. století geniálním švédským matematikem Sofusem Liem (čti "lí.."). Když obalíme kouli dalším koulema, tak aby se vzájemně dotýkaly, vytvoří dotykový body a středy koulí transformační množinu, která se periodicky opakuje. Když totéž uděláme s vícerozměrnými koulema,

počet bodů v prostoru znamenitě naroste. Jejich průmět do roviny pak vyrvoří obrázek tý složitý mandaly. Nejsložitější Lie-ho grupa je zatím spočtená pro osmirozměrný koule, čili E8, což je významný pro některý varianty teorie superstrun, který s touhle grupou operují. Z výše uvedeného vyplývá, že Lieho grupy mají zásadní význam pro teoretickou fyziku, kterou lze s pomocí vlnové teorie éteru snadno pochopit. Podle teorie éteru je vakuum složeno ze vzájemně se přitahujících a odpuzujících se částic, které jsou vůči sobě ve vzájemné silové rovnováze - třeba jako vzájemně se odpuzující elektrony, které jsou vůči sobě přitahovány gravitací. Částice se vůči sobě vzájemně uspořádají tak, aby zabraly co nejméně místa - čili nejtěsnější uspořádání koulí. Body na spojnicích těchto koulí pak odpovídají poloze virtuálních částic - bosonů, které si mezi sebou částice vzájemně vyměňují (v tomhle případě to jsou tzv. gravitofony, podobným uspořádáním můžou vykazovat částice tzv. horké temné hmoty). Podle teorie éteru má ale každá částice svoji hmotnost, nejenom ty elektrony, ale i boson a můžou spolu navzájem zase interagovat prostřednictvím dalších, tzv. kalibračních bosonů. Když se částice pořádně smáčkou, získají kalibrační bosony takovou energii, že jejich hmotnost je srovnatelná s ostatními částicemi a výsledkem je složitá mřížka nejtěsněji uspořádaných koulí v mnoha rozměrech, čili kalibrační grupa, která se chová jako jakási mnohazměrná houba, která se v každém svém bodě opakuje (Lieova grupa je díky interakcím částic na dálku kontinuální grupa). O této geometrii strunaři věří, že popisuje časoprostor uvnitř složenejších částic.

Ano, to je pěkný článek k hlubokému zamyšlení. Okamžitě jsem asociativně si představil tu dějotvornou schopnost „křivení“, ten smysl „křivení“, existenci a možnost realizace „křivení“ (toho nekřivého ... čehokoliv) ...

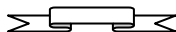
a) v geometrii křivíme pomocí matematických rovnic... a „co“ křivíme ? Křivíme *abstraktní špagátky*. Kdyby časoprostor neexistoval a existovala jen matematika-geometrie, tak by se pan Počtář-geometr divil co to vlastně „křiví“.... (?!)

b) Pak křivíme podle této matematické předlohy přímo v dílně „špejlové modely“ (viz Srnkovy obrázky z [2.6.07 - 21:38] audítko RAGITME,... kam mám zakázaný vstup ... a přesto mě to neomezuje !!! vyjádřit se jako bych tam chodil ...; takže jeho zákaz je naivní, naprosto neúčinný a nepochopil, že svoboda projevu se nedá umlčet žádnými prostředky ... pouze vyhubením lidstva do posledního tvora. Už by to konečně mohl Srnka vědět.) a pak

c) víme, že lze křivit i dimenze (gravitace to dělá)... Víme, ale nevíme „z čeho jsou“ a to činí mnoha mozku potíže při abstrakci myšlení, křivíme dimenze, tedy příroda je křivá a vůůůbec nám to nevádí, ale vadí neskonale když si máme představit co se stane „křivením“ dimenzí víc a víc tj. do vlnobalíčků . Srnka hezky ukázal matematické výtvořky E8. A podobných geometrických výtvořů (především symetrických) známe statisíce !, že !... ale „z čeho“ jsou modelovány ? Zůstanou-li modely v rovině matematiky tj. v rovině abstrakce, není třeba k modelingu artefakty = špagátky. Jenže my je stejně použijeme (protože neumíme narááábat s dimenzemi a křivit je , to umí jen příroda) a danou mat. grupu, či libovolný geometrický útvar vymodelujeme „z drátků“ (hmotných), použijeme pomocnou berličku tj. **hmotu** ve tvaru přímek (napodobujeme nehmotné dimenze !!!!!!!!) a ty pak „křivíme“; ale kam?...křivíme je „do“ našeho známého časoprostoru. Takže „kopírujeme“ časoprostorové dimenze, tedy vytvoříme „v plochém“ 3+3 D rastru „neploché“ tj. křivý geometrický složitě zakřivený útvar ... použili jsme hmotové špagátky a „vložili“ je (Streit Dušan by řekl : vnořili je) do „špagátek časoprostorových dimenzí“. Pozor : vložíme-li do plochého prostoru náš špejlový model z hmotných drátků, tak tím jsme nekřivili *vlastní časoprostor v němž model je vnořen* tj. můžeme model hmotový z lokálního časoprostoru „vyndat“ a dát stranou a v tom místě se nezachová „křivost“ po modelu. My-lidé neumíme křivit časoprostor tak jak to dělá příroda, (ono to ani nejde v éře 14 miliard staré), my pouze umíme „použít křivé vlnobalíčky“ – „klony“ vlnových funkcí staré 14 miliard let a proměňovat je manipulačně (interakce) v čase tj. generovat nové. Proč zarputile nepřipustit, že se může křivit i sám časoprostor (geneticky od Třesku) a jeho dimenze, bizarně do E8 a do statisíců vlnobalíčků i nesymetrických ??? A tím realizovat hmotové artefakty ? V geometrii-matematice na papíře umíme modelovat abstraktně i bez špagátek křivení...tak proč nepřipustit, že stejného křivení je schopná příroda tj. i každá dimenze ač je nenahmatatelná tj. nehmotná.... V jedné přímce je „vnořeno“ nekonečně mnoho přímek... jednu z nich vezmeme a pootočíme a dostaneme „rastr dvoudimenzionální“. To pootočení je geometrický úkon...a křivení je také geometrický úkon. Máme-li už dvojí pootočení přímky, tak máme p r o s t o r a v tomto prostoru-plochém euklidovském rastru je

„vnořeno“ nekonečně plochých rastrů, pak...pak jeden rastr počneme „né pootáčet, ale už křivit“ ... čili křivý prostoročas je vnořen v plochem časoprostoru ; ten křivý může být lokálně křivý tj. vlnobalíček...

Vrátím-li se k výkladu Srnky, tak on si vytvořil k realitě časoprostoru jakýsi ještě éter, tedy rastr který on křiví aby vyrobil hmotové elementy, pole a další stavy dějových změn (interakce). Vytvořil si éter-hmotu-plastelínu „vnořenou“ do časoprostoru...protože jeho mozek nesnesl pomyslení, že by se přímo nenahmatatelné dimenze veličin mohly křivit a to křivení už je zárodkem „stavby a realizace“ hmatatelné hmoty. (přičemž pole ještě není „hmatatelné“ ale už má vlastnosti hmotové ...a přitom pole pro Srnku musí být z éteru a pro mě nemusí, stačí křivit prostý-holý časoprostor). Vrátím-li se k Srnkovi, tak on potřebuje éter aby vůbec mohl napsat vlnové rovnice ; on musí napsat „ vlnová teorie éteru“ on nemůže napsat „vlnová teorie dimenzí veličin“ protože mu to mozek nedovolí-nepřipustí...pak už je jednoduché realizovat z toho éteru vlnobalíčky = hadrony, leptony, bosony, kvarky, a další a další hmotové elementy ... přičemž ono slovní rozlišení, třídění všech elementu a zařazování do skupin je (pouze) podle vlastností, podle chování toho vlnobalíčku...**Pouze stav-tvar vlnové funkce** (tj.„křivení“) rozhoduje o rozmanitosti struktur a chování (hmoty)... křivení je ten prazákad „stavby“ hmoty (u mě z časoprostoru tj. z dimenzí veličin, u něj z éteru-hmotové pralátky do časoprostoru vnořené a neznámo odkudsi se zjevené, do časoprostoru přivandrovalé).

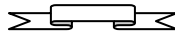
Výklad vize 126

MEKK [7.6.07 - 08:14]

XDI : pokusím se o (o nějak více-méně smysluplný) výklad na tvou otázku : "Jaký je důvod existence vesmíru a proč byl stvořen?".

To je zatraceně těžká otázka a já na ní odpověď nevím. Co vím, jsou jen spekulace-domněnky, jsou jen mé myšlenkové pochody a dojmy, dojmy z vědy, dojmy z toho, co jsem si přečetl, co už člověk poznal a vybádal. Z toho všeho dojmů + nová moje konstrukce „reality“ vesmíru vedená v duchu HDV... Už slovo „důvod“ nějak v sobě odráží/nese ten fakt, tu realitu, že čas „běží“ ; čili bez toku času by ani slovo „důvod“ nemělo vůbec smysl (čímž jsem právě odvodil, že v toku času důvod svůj důvod má.) Jaký, že ? A zase sem v úzkých. Slovo „stvořen“ to co vidíme kolem nás je vesmír v jakési kvalitě, ale on může být i v jednoduché kvalitě, v zatraceně jednoduché kvalitě. Jaké, že ? Fyzikové říkají, že po Velkém Třesku byl vesmír „pouze“ menší, „pouze“ mladší a „pouze“ s hmotou v podobě záření-fotonů. Ale byl...byl to (ve Třesku) „náš“ vesmír, jen né „tentýž“ vesmír. Stav, který je dnes se „pouze“ geneticky vyvinul z toho stavu PoTřeskového. Tam v té singularitě „prý“ vesmír vznikl, tedy „vznikl“ čas, vznikl prostor a vznikla hmota. Čili „existence“ je jedna věc a „stav“ té existence je druhá věc. Čili se mění stavy existence...furt...(i čas, i prostor, i hmota...) ... čili stav „předchozí“ se mění na stav „následující“, čili stav předchozí se změnil čili jeho přesný stav-podoba „zmizí“ stane se neexistující, neb přesel do stavu následného-nového. Takže stav předchozí když se změnil (na novou podobu stavu) zmizí jeho existence, toho konkrétního stavu minulého. A jsme u Prigogineho jak říká, že „*vesmír není vesmír se stává*“. Vesmír je, ale stávají se jeho stavy nové a „umírají do neexistence stavy minulé“. Otázka „proč“ vesmír existuje vlastně znamená : Proč neexistuje už včerejšek...stav minulý...a proč ještě neexistuje stav v nějaké budoucnosti. Takže otázka : *proč vesmír existuje* směřuje k toku času, k ustavičné proměně hmoty a k ustavičné změně prostoru...otázka směřuje k jiné otázce : „proč se stávají změny“ existence do neexistence a...a naopak z neexistence do existence...Čili tu nejde o existenci a neexistenci jako takovou, ale o ty změny. Tok existence si můžeme představit i tak, že je to tok nul a jedniček, kdy nuly jsou „neexistence“ a jedničky jsou existence. A my (lidé) vnímáme jen ty skoky mající kvalitu jedniček, kvalitu existence...mezery jsou kvalita = neexistence. Čili důležitější otázka je : proč se mění neexistence v existenci a naopak, čili proč nastávají změny. Dokonce je vidět, že změny stavů jsou takové, že žádný stav se v té řadě (nekonečné řadě stavů) nepodobá jinému stavu, (minulému a ani budoucímu), že v té posloupnosti „stop-stavů“ se ani jeden nepodobá druhému...“současnost“ je stav „existence“ a stav neexistence je stav „před ní a po ní“ (jedny stavy byly a druhé budou, čili neexistují ... Prigogine). Kdybych takto filozofoval dlouho a stále modifikoval

řeči, dostali bychom se i do fáze výkladu, kdy slovo „existence“ nemá smysl stejně tak jako stav co právě „byl“ a už neexistuje, dostali bychom se do výkladu střídání existence s neexistencí kdy my lidé „snímáme v té řadě nul a jedniček pouze ty jedničky (kdy na té sínusovce „mažeme“ konkávní tvar vlny a ponecháváme konvexní), čili žijeme v posloupnosti střídajících se stavů těch co mají „barvu“ existence...(podobně jako hmota a antihmota, vesmír a antivesmír atd.) je to střídání stavů...stavů existence se stavy neexistence. takže důležitější je otázka „proč nastává změna stavů“ ??? Kdyby princip změny stavů nebyl (slovíčko nebyl jsem řekl záměrně abych neřekl slovíčko neexistoval) nemohli bychom ani položit otázku „proč se střídají existence s neexistencí“, čili proč vesmír existuje. Takže : vesmír existuje proto, že existuje princip střídání stavů, princip změn. Tam kde není princip změn stavu tam existence totožno neexistence. Tento princip „střídání stavů“ se pak modifikuje na „princip střídání symetrií s asymetriemi“ a tak je zaručen „vývoj různých stavů“. Princip první zde řečený „princip střídání stavů“ zahrnuje i prosté střídání dvou stavů tj. jedniček a nul, tedy existence s neexistencí. Druhý princip modifikovaný říká, že při střídání stavů vznikne posloupnost „různých stavů“ (nikoliv jen jedniček a nul) stále jiných „stop-stavů... a přitom zahrnující princip střídání symetrií s asymetriemi (stavů zachování se stavy nezachování) (fyzika říká „stav zachování hybnosti, energie... a říká stav nezachování, a říká i stav „narušení zachování“ ...atd.) a možná asi je ještě jiná modifikace tohoto principu. Otázka „proč vesmír existuje“, se dá zúžit i na otázku „*proč existuje právě vesmír v okamžiku, stop-stavu s o u ě a s n o s t i*“ ? a proč neexistuje v stop-stavu současnosti. No proto, že existuje princip střídání stavů. Stav je „artefakt“ a změna je děj, čili „zákon“ (zákon = příkaz k ději , návod k ději). Čili se dá říkat, že vesmír je substance „artefaktu a zákona“... (!) Vesmír = artefakt krát zákon. A o tomto pohledu na věc jsem už mnohokrát psal. nebudu se příliš vracet a pokusím se dál si pustit svou fantazii na špacír. Ale až příště. Vlastně jsem neřekl nic k otázce „proč byl vesmír stvořen“ ? No, nepřímou jsem to řekl : on nebyl stvořen, on jen „střídá stavy“, stavy v posloupnosti a také stavy „v patrech posloupností“ . Jeden ze stavů existence vesmíru je stav neexistence vesmíru. Jeden ze stavů v posloupnosti nul a jedniček je nula (jo že těch nul je hodně, to už je otázka jiného principu, principu z množiny principů....) A proč existují – jsou /je množina principů ? Na začátku byl jen jeden princip – ten se pomnožuje do řady. Na začátku byl jen jeden artefakt a ten se pomnožuje do řady ...atd. Opět je to téma na debatu napříště. ((Jenže jestli budu mít chuť...tu mě berou pitomečkové tím, že mi napíší abych se šel léčit ... přičemž naprosto stejná relevance je, aby se šli léčit oni))

Je Teorie všeho rovnice ? Ne, Vesmír není rovnice.

(zákony zachování neplatí absolutně, pouze v lokálním výseku časoprostoru a ve vesmíru platí střídání symetrií s asymetriemi tj. princip horkého bramboru)

$$10^{5500} = 10^{5500} \quad \text{symetrie}$$

$$10^{5500} \neq 10^{5500} + 1 \quad \text{asymetrie}$$

$$10^{5500} = 10^{5500} \quad \text{symetrie}$$

$$1 + 10^{5500} \neq 10^{5500} \quad \text{asymetrie}$$

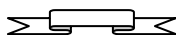
$$10^{5500} = 10^{5500} \quad \text{symetrie}$$

$$10^{5500} \neq 10^{5500} + 1 \quad \text{asymetrie}$$

1 → to je ten horký brambor a vesmírný princip „povinnosti“ změny stavů

$$10^{5500} = 10^{5500} \quad \text{symetrie, ale !!!!!}$$

symetrie, ale umělá, vynucená, protože ta jednička navíc „je v krabici“ (ve vesmíru) přesně to říkají astrofyzikové když říkají že po Třesku nastala baryonová asymetrie – bylo víc částic než antičástic → to je ono, to je ta asymetrie, to je ten horký brambor... kde se vzala ?, že ?

Výklad vize 128

Slíbil jsem, že každému trochu odpovím, takže červeně zde :

KOKOT [5.6.07 - 21:09]

MEKK ja vas chapu vy prozivate a vidite svet, svuj svet, Ne. Každý člověk vidí i cizí svět i svůj svět... ale ten je pro nas ostatni nepochopitelnej. Né tak docela. Každý, kdo chce vidět svět toho druhýho, ho vidí do určitý hloubky a kvality a rozumí mu opět do určité hloubky .. Ikdyby se nasli ti borci jak rikate, tak by porad neveveli co maj delat, ale věděli...KOKOTE, zdalipak si vůůůbec viděl moje dvouveličinový rovnice interakcí ? Fyzikové pro zápis interakcí používají znakovou řeč „historickou“ (milion znaků a každému dávají –dodávají smysl) a já používám pro tytéž jejich interakce zápisovou řeč pomocí „nul a jedniček“... co je na tom nepochopitelného ??? si to, že namísto nul a jedniček používám veličinu „x“–délka a veličinu „t“–čas) ... KOKOTE, přemýšlej. Já pouze opisuji interakce z vědy a přepisuji je do dvouveličinové podoby. Proč by to neměli vědci pochopit ? Oni to pochopí, ale doposud to nikdo z nich nečetl, a pokud to četl, tak to NEVNIMAL...ja se snazim vas pochopit ale fakt nechapu nic, mam ten pocit ze si kazite zivot a honite neco co nikdo nechytí.

XXMX [5.6.07 - 22:03]

Ja sem prvni myslitel, který tvrdí-navrhuje myšlenku, ze temi strunami jsou primo dimenze... no dobre ale dimenze nemuzete oddelit od reality, Plácáte nesmysly. **Já dimenze neodděluji od reality, já realitu z dimenzí stavím-vyrábím.** Realitu tj.hmotu v tom vesmíru, v tom časoprostoru „realizují“ z

dimenzí. Takže blábolíte a nevíte o čem. To není urážka to je popis-zhodnocení toho co jste řekl. to se deje jen umele kvuli popisu tady jde spis o to co s tim vsim udelat dal, stringy uz sjednotily OTR s kvantovou mechanikou a jsou skutecnou podlozenou teorií, pochopitelne jsou tu dalsi teorie treba zalozene na geometrizaci vesmiru. Vsechno kolem kosmologie udelalo veliky pokrok a ty nejlepsi mozky sveta jsou v tom zaprazeny ani se to neda poradne sledovat. **No to je ta smůla, je to informační exploze a ta sama sebe hubí ...** Naroky jsou vsak prisne a nic co nema nadeji neprojde. **O.K., ale je spousta hypotéz které se do očí odborníků vůůůubec nedostanou – viz. HDV.** Musím souhlasit tady s kokotem, ze se honite za chimerou... **já říkám že ne. Stav utkání 1:1 ...** Nemate vubec nic, **lžete, Stav utkání 1:1 ...** nenapsal jste jediny souvisly clanek... **lžete, stav utkání 1:1** Videl jsem vase doc. to jsou vypraveni kdo co kdy a komu řekl, **lžete, respektive vaše oči selektují a vidí jen bulvár...** to nikdo nebude vazne studovat. **Vy Befeleme, či HCT či Tečko říkáte „A“, já říkám „B“, že HDV jednou lidé studovat budou, stav kvality „keců“ vašich a mých je 1:1...Rikam vam to otevrene já zas Vám otevřeně, stav 1:1 nic vic tim nez pravdu jak se jevi nesleduji.** Pokud Vás pánbuh nepasoval do vševědoucího smrtelníka, mám já stejnou pravdu jako Vy, takže kecáte a lžete. Sumasumááárum, Vy cokoliv řeknete, tak to stojí za ho***

KOKOT [5.6.07 - 22:27]

MEKK [5.6.07 - 21:27]furto tady meleme, vy treba pisete xxmx aby premejslel z ceho jsou string ale von vam preci rika, ze z niceho kdyz hmota z nich vzika **to, že to říká on, ještě neznamená že je to pravda ...**; už SRNKA mu to mnohokrát řek. **Já říkám, že string jsou svou podstatou dimenze veličin... on „říká“ , já „říkám“ ... a kde je pravda ?, Ty KOKOTE si věř čemu chceš...já říkám, že hmota nevzniká, ale hmota „se konstruuje vlněním-vlnobalíčkováním samotných dimenzí“, které se mohou podobat string anebo éteru, to je fuk...dimenze se mohou PODOBAT čemukoliv a nesou v sobe delku a cas... tak furt nevím co by se melo chit, vasi HDV dneska asi nikdo nepotrebuje, jslí dobre chapu **Proč by fyzikové potřebovali „dnes“ mou HDV když oni vypozerované stavy přírody zapisují do interakčních rovnic mnohznakových a já pouze do dvouznakových??? až poznají že tytéž rovnice ve dvouznakové podobě jsou lepším pochopením přírody, tak to taky začnou používat,...to chce pouze čas „dnes“ nepoužívají „zítra“ budou.****

SRNKA [5.6.07 - 22:50]

MEKK: ..ja sem prvni myslitel, ktery tvrdi-navrhujе myslenku, ze temi strunami jsou primo dimenze.. Vykrikem, ze struny sou ze dvou velicin nevysvetlis nic, **výkřikem na poušti opravdu nic nevysvětlím, tedy obráceně : vysvětlím „věc-problém“ nulovému počtu posluchačů. Výkřikem se nevysvětluje... výkřikem se upozorňuje na přečtení „nepochopené HDV“** to bys klidne moh rict, ze sou zeleny a ruzovy a vyslo by to nastejno. Ani barvy se nemuzou vlnit samy od sebe, jenom hmota se muze vlnit. Dimenze sou abstraktni veliciny **Nikoliv. Tedy abstraktní ano, ale reálné. Ty SRNKO totiž pokládáš za neabstraktní pouze to na co si můžeš šáhnout ...abstraktní jsou dimenze pouze v pojetí „ošahávání“, délka nelze ohmatat a čas také nelze ohmatat, ale když se zavlní-zvlnobalíčkuje, pak jsou ohmatatelné, neb se stávají hmotou.... Nepochopitelné, že ??? ktery si vymysleli lidi, dimenze si nevymysleli lidi, dimenze tu jsou a byly ještě před lidmi. Lidi je pouze označili za abstraktní artefakty...nic materialniho, natoz hmotnyho z nich neupes. Jenze vesmir tu byl mnohem driv nez lidi a s ním ty dimenze ...a jejich predstavy a veliciny. Navic lidi jako Wheeler už pred lety dosli v poznani mnohem dal, kdyz vyjadrili jednu z tech velicin (napr. cas) jako krivost ty druhy. **pozor, to plácáš : kdo v minulosti vymyslel-řekl, že když budeš kroutit časem, že z toho vzejde délka ??? Proč to říkáš ? Ono to i možné je, ale kde a kdo to už v minulosti řekl ?** Kdyz dojde na lamani chleba, lidi daj samozrejme prednost jednovelicinovymu vesmiru pred dvouvelicinovymu, protoze vyzaduje min postulat. **Srnkův názor. Můj je ten, že opravdu mohl mít vesmír stav mono-veličinový, tj. Velveličina se rozdělila na dvě veličiny a my jim říkáme délka a čas. takže když já stavím dvouveličinový vesmír, tak tím nepopírám ještě „vyšší“ jeho formu – jednoveličinovost = artefakt mono.****

KOKOT [5.6.07 - 22:57]

coze...? **jednovelicinovymu vesmiru pred dvouvelicinovymu... právě jsem to vysvětlil** to at uz se v tom prase vyzna;)for je v tom, ze nikdo nic nedoloji nez slovnim tvrzenim **jistě, jsem ve fázi kdy prozatím spekuluji na platformě filozofie a HDV tu matematiku čeká...** a tak ja muzu klidne rict ze vesmir je ctyrvelicinovej.....

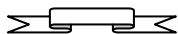
SRNKA [5.6.07 - 23:14]

KOKOT: Bez slovního tvrzení stejně nikdy nebudes vedet voco gou, **jistě, matematika se vždy musí**

doprovodit slovním popisem, jinak i matematika je k ničemu, tedy její sdělovací schopnost je bez slovního doprovodu mnohem těžší. přesne jako to nevedej současny teoretici. Tyhle rovnice přesne popisujou jeden fyzikalni system, jenze dokud ti *nereknu* jak vypada, tak ti ty rovnice budou na dve veci. **O.K. slovní doprovod je nutý...**

KOKOT [5.6.07 - 23:20]

SRNKA jooj ale to vis ze rovnice nejsou krizovka ani hadanka, ale popis ano, popis, popis, popis. Matematický popis je „přesný“, ale může „přesně“ popisovat nepravdy... lidské slovo je také „popis, popis, popis... a „zápis řeči na papír“ je stop-stav pravdy/nepravdy, stejný jako je matematický zápis „stop-stavu“ který lidi chtějí popsat. Belzebub se také dá popsat matematikou, a přesně, když ... (když si zvolím způsob popisu) fungovani nejakyho systemu, to ja ti najdu tisice podobnejch rovnic a co si tim rekne, **O.K.** hochu ty asi taky nevis voco go, frajery nemam rad, **prosím neosočovat-neurážet jako první** je jich tu nejak hafo.

Výklad vize 129